

1 Timotei 2 – Un comentariu verset cu verset

Introducere

Tema centrală a primei epistole către Timotei este comportarea în Casa lui Dumnezeu. Apostolul Pavel scrie în capitolul 3,15 al epistolei: „... să știi cum trebuie să se poarte cineva în Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temeliala adevărului”.

Locuirea lui Dumnezeu în Casa Sa

Adunarea este comparată în diferite locuri din Noul Testament cu o casă. Gândul principal, care se leagă cu Casa lui Dumnezeu, este *locuirea* lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Aceasta era așa în Vechiul Testament. Caracteristica unei case este, că în ea se locuiește. În Vechiul Testament era o casă *materială* (Cortul, Templul). În Noul Testament este o casă spirituală („Adunarea” sau „Biserica”).

Locuirea lui Dumnezeu are două aspecte mari:

1. Dumnezeu Se *revelează* în Casa Sa. Acolo unde locuiește cineva, acela lasă să se vadă ceva din el. Astfel noi aflăm în Casa lui Dumnezeu ceva din slava Sa. Slava este una din caracteristicile esențiale ale Casei lui Dumnezeu. „... în templul Său totul strigă „Slavă!”” (Psalm 29,9). În Casa lui Dumnezeu noi învățăm cine este Dumnezeu. Este o revelare în îndurare și har, altfel noi toți am fi mistuiți. Însă aceasta nu diminuează cu nimic faptul că Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt. De aceea locuirea lui Dumnezeu în Casa Sa se leagă cu solicitarea practică la sfințenie. Oricine, care se mișcă în Casa lui Dumnezeu, trebuie să corespundă sfințeniei acestei Case. Sfințenia este a doua caracteristică esențială a Casei lui Dumnezeu. „În Casa Ta se cuvine sfințenia, Doamne, în veci” (Psalm 93,5 – traducere textuală). Aceasta vizează direct comportarea noastră zilnică. Ambele elemente – slava și sfințenia – sunt unite în Levitic 10,3. Acolo Dumnezeu spune lui Aaron într-un moment foarte serios: „Voi fi *sfințit* în cei ce se apropie de Mine și voi fi *preamărit* în fața întregului popor.”

2. Dumnezeu cere omului să se apropie de El. Petru vorbește în acest context despre o preoție sfântă și o preoție împărătească (1 Petru 2). Preoția sfântă vorbește despre noi credincioșii, care se apropie de Dumnezeu în adorare (serviciul divin). Preoția împărătească arată misiunea noastră de a fi o mărturie față de oameni. În concordanță cu aceasta găsim pe Dumnezeu prezentat în epistolele către Timotei (și Tit) de mai multe ori ca Dumnezeu-Mântuitorul, care dorește să atragă pe oameni la Sine. Petru dimpotrivă, prezintă mai mult aspectul că Dumnezeu dorește să aibă oameni în lucrare. Comportarea noastră zilnică în Casa lui Dumnezeu trebuie să fie prin urmare o invitație adresată oamenilor de a cunoaște pe Dumnezeu.

Casa lui Dumnezeu – trei unghiuri de vedere diferite

Când Domnul Isus a vorbit pentru prima dată despre Adunare, El a explicat, că El vrea să clădească Adunarea (Matei 16,18). Apostolul Pavel vorbește în mai multe locuri despre Casa lui Dumnezeu. Apostolul Petru o amintește și apostolul Ioan o numește la sfârșitul cărții Apocalipsa „Cortul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 21,3).

Însă expresia „Casa lui Dumnezeu” nu are în toate locurile exact același înțeles. Doresc cu plăcere să arăt trei unghiuri de vedere, pe care noi – fără să le despărțim – trebuie să le diferențiem.

- *În primul rând* ni se arată, că credincioșii înșiși constituie Casa lui Dumnezeu. Ei sunt pietre vii, care sunt adăugați în Casă. Când Domnul Isus a vorbit de construirea Adunării Sale (Matei 16,18), a avut acest aspect înaintea ochilor. Apostolul Petru preia acest gând în prima lui epistolă, când descrie pe credincioși ca o casă spirituală și o preoție sfântă (1 Petru 2,5). Casa lui Dumnezeu – privită sub acest unghi de vedere – constă din toți răscumpărații din timpul harului.
- *În al doilea rând* ni se arată că noi credincioșii zidim la această Casă. Aceasta se adresează la responsabilitatea noastră. Este misiunea noastră să facem pe oameni să înțeleagă, pentru ca ei să aibă parte în Casa lui Dumnezeu. Despre aceasta vorbește în mod deosebit apostolul Pavel în 1 Corinteni 3,1-10. Totodată noi trebuie să împlinim principiile Casei lui Dumnezeu în viața noastră practică (de Adunare).
- *În al treilea rând* însă – și aceasta ne conduce la comportarea noastră în această Casă – ni se arată că noi ne mișcăm permanent în Casa lui Dumnezeu. Noi nu numai *suntem* Casa lui Dumnezeu, noi nu numai *construim* la Casa lui Dumnezeu, ci noi *trăim* în Casa lui Dumnezeu. Din nou se apelează la responsabilitatea noastră. Casa este Casa lui Dumnezeu. Ea Îi aparține. El este Stăpânul Casei și prin aceasta El poate stabili regulile după care noi trebuie să ne comportăm. Comportarea în Casa lui Dumnezeu nu este lăsată la bunul nostru plac. Ea trebuie să corespundă sfințeniei și demnității Aceluia, căreia ea Îi aparține. În această Casă este o „ordine a Casei”. Această ordine trebuie respectată.

Comportarea în Casa lui Dumnezeu

Să observăm mai întâi ce nu trebuie înțeles prin aceasta:

- *În primul rând* ar trebui să ne fie clar, că nu este vorba de simpla comportare într-o clădire materială. În multe religii se acordă o importanță mare așa-numitelor „Case ale lui Dumnezeu”. Deseori sunt reguli clare, de care trebuie să se țină seama când se intră în aceste case. Aici nu este absolut deloc vorba de așa ceva. Încăperile, în care se strâng credincioșii, nu sunt „locașuri sfinte”, ci sunt încăperi cu totul obișnuite. Ar trebui să fie de la sine înțeles, ca noi să ne îmbrăcăm și că ne comportăm așa cum se cuvine, atunci când pășim în prezența Domnului. Cu toate acestea aici nu este vorba de acest gând.
- *În al doilea rând* vrem să ne gândim, că în epistola 1 Timotei nu este vorba în primul rând de strângerea laolaltă a adunării locale. Strângerea laolaltă este desigur inclusă.

Însă gândul este prezentat mult mai larg. Epistola 1 Corinteni ne arată mai mult ordinea *interioară* în Casa lui Dumnezeu. În unele pasaje ale acestei epistole este clar vorba de strângerea noastră laolaltă (de exemplu în capitolele 10, 11 și 14). Aceasta este altfel în epistola 1 Timotei. În această epistolă avem prezentată mai mult ordinea *exterioară* în Casa lui Dumnezeu. Privit sub acest unghi, noi suntem totdeauna în Casa lui Dumnezeu. Pe drept s-a spus că credinciosul este 24 de ore pe zi în Casa lui Dumnezeu. În orice ocazie – fie acasă, fie la locul de muncă, în școală sau în vacanță – noi suntem în Casa lui Dumnezeu. În mod corespunzător trebuie să fie și comportarea noastră.

Să vedem acum unele detalii referitoare la comportarea noastră în Casa lui Dumnezeu:

1. Este important să se vadă, că solicitarea de a ne comporta așa cum se cuvine în Casa lui Dumnezeu are un aspect foarte practic. Epistola întâia către Timotei nu este o epistolă tipic doctrinară, ci una practică. Felul în care ne comportăm noi ca creștini joacă un rol mare. Sunt credincioși care accentuează relația de credință *lăuntrică*, pe care noi ca creștini o avem față de Dumnezeu nostru. Ei au dreptate. Sunt alți credincioși care accentuează comportarea *practică* a creștinului în viața de fiecare zi. Și ei au dreptate. Ambele aspecte aparțin indestructibil împreună. Ele nu se contrazic. Ele se întregesc reciproc. Periculos devine atunci când noi folosim unul împotriva celuilalt. Relația lăuntrică de credință – viața ascunsă a creștinului cu Dumnezeu – trebuie să fie intactă, căci atunci s-ar putea ca ceea ce se vede în afară să nu fie intact. Dar dacă legătura lăuntrică de credință nu devine vizibilă în exterior, atunci s-ar putea ca lăuntric ceva să nu fie în ordine. Ambele aspecte sunt prezente. Ambele aspecte sunt importante. Epistola 1 Timotei ne arată mai mult ceea ce devine vizibil în exterior. Ea se ocupă cu practica vieții zilnice, care este foarte importantă. Comportarea creștinului nu poate fi despărțită de doctrină. De aceea apostolul Pavel amintește mereu în epistola 1 Timotei învățătura bună și sănătoasă. Ea este premisa pentru o comportare bună și sănătoasă.
2. Comportarea în Casa lui Dumnezeu este mai întâi o chestiune mai mult *personală*. Apostolul Pavel scrie o scrisoare personală copilului lui spiritual, Timotei, care totodată era conlucrător al său. Toată epistola se caracterizează printr-o vorbire foarte personală. Apostolul Pavel folosește mereu cuvintele „tu”, „pe tine” și „ție”. Dar nu este vorba numai de Timotei. Și în versetul nostru călăuzitor se spune mai întâi lui Timotei: „... să ști” (tu). După aceea se lărgește orizontul. Apostolul Pavel nu scrie: „... ca tu să ști cum să te porți”, ci el spune: „... cum trebuie să se comporte *cineva*”. Aceasta include pe orice cititor al scrisorii. Principiile de comportare în Casa lui Dumnezeu nu se schimbă. Ele au fost valabile atunci și sunt valabile și acum. Ele sunt valabile pentru fiecare și foarte personal. Respectarea lor este în primul rând o responsabilitate personală. Noi nu ar trebui să așteptăm mai întâi de la frații noștri și de la surorile noastre, ca ei să împlinească aceste solicitări. Noi trebuie să ne gândim în primul rând la noi înșine.
3. Cu toate acestea este inclus necondiționat și gândul *public, comun*. Noi suntem aici într-adevăr adresați personal, însă nu în caracterul nostru de copii ai lui Dumnezeu. Relația de copil este o binecuvântare personală, care este legată cu o responsabilitate

personală. Dar când este vorba de *Casa* lui Dumnezeu, nu se poate trece cu vederea aspectul comun (colectiv) și public. Noi nu suntem singuri în Casa aceasta. În privința aceasta întreaga epistolă 1 Timotei ne ajută să înțelegem bine gândul acesta. Epistola aceasta ne dă indicații personale pentru viața în comun în Casa lui Dumnezeu. Sunt multe ocazii – în afara străngerilor laolaltă – unde noi avem a face cu frații noștri și cu surorile noastre de credință și suntem împreună cu ei. Ce influență are comportarea mea personală asupra fraților mei și a surorilor mele de credință, cu care eu sunt împreună? Aceasta este una din întrebările de care este vorba în comportarea noastră în Casa lui Dumnezeu. În această epistolă nu este vorba atât de mult de „viața particulară” a creștinului, deci de exemplu, cum trebuie să se comporte soțul cu soția în viața de căsnicie. Să luăm de exemplu rugăciunea. Epistola 1 Timotei ne dă în privința aceasta învățături importante. Dar nu ca să ne arate cum noi ca parteneri de căsnicie să ne rugăm împreună, ci este vorba de rugăciunea publică. Acesta este caracterul pe care noi îl avem în această epistolă.

4. Solicitarea, ca noi să ne comportăm așa cum se cuvine în Casa lui Dumnezeu, nu ne este dată fără motiv. Comportarea noastră în Casa lui Dumnezeu are un *țel*. Mai exact spus, este un țel dublu. În primul rând Dumnezeu dorește să fie glorificat prin comportarea noastră. Ea este Casa *Sa*. El ne vede. El dorește să fie onorat prin comportarea noastră și să Se bucure de noi. El are dreptul la aceasta. În al doilea rând Dumnezeu ne-a lăsat aici ca mărturie pentru lume. Adunarea este stâlpul și temelie a adevărului. Tocmai epistola 1 Timotei vorbește despre adevărul că Dumnezeu este Dumnezeu-Mântuitorul, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Prin ce pot oamenii cunoaște aceasta? Prin comportarea noastră! Ei ne privesc. Ei ne văd. Ei ne aud. Ei înregistrează cum ne comportăm în practica vieții zilnice.

Apostolul Pavel scrie: „să *ști* (tu) cum trebuie să se poarte cineva”. Este vorba, ca noi să „știm” ceva. Această cunoaștere nu este o cunoaștere teoretică, ci este vorba de transpunerea în viața de fiecare zi a acestei „cunoașteri”.

Casa lui Dumnezeu – o Casă de rugăciune

În capitolul 2 – cel puțin în prim parte – ne este pus înaintea mai întâi un aspect surprinzător al Casei lui Dumnezeu. Nu este vorba atât de mult de lucrurile interne ale adunării locale, ci de rugăciune și mulțumire cu privire la toți oamenii. Acesta este realmente de la prima vedere un element absolut uimitor în Casa lui Dumnezeu. În general – când este vorba de Casa lui Dumnezeu – ne vin în minte alte aspecte. Ne gândim la credincioșii, care alcătuiesc această Casă și care o clădesc. Ne gândim la „serviciile divine”, pe care le facem în Casa lui Dumnezeu (compară cu 1 Petru 2,5). Dar prin aceasta nu s-a încheiat gândul.

Noi uităm ușor că Casa lui Dumnezeu este Casa unui Dumnezeu-Mântuitor, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți. Despre aceasta este vorba, printre altele, în această epistolă. Apostolul Pavel nu scrie aici despre Tatăl și relația pe care El o are cu copiii Săi. Acest adevăr îl găsim prezentat în alte epistole. Aici Dumnezeu Se prezintă mai mult ca Acela care în bunătatea Lui Se îndreaptă spre oameni, ca să-i mântuiască. Este voia Lui ca acest caracter al bunătății Lui să se reverse spre toți oamenii. Este o rătăcire să se creadă, că Dumnezeu are în

vedere numai pe copiii Săi. Nu, pe El Îl interesează toți oamenii. Fără îndoială El are relații deosebite cu ai Săi. În același timp însă El are interese față de aceia care sunt încă pierduți. Noi nu avem voie să uităm aceasta. Ei sunt creaturile Lui. Preocuparea cu cei care constituie Casa, este importantă. Însă este un pericol dacă noi ne limităm unilateral la aceasta. Noi nu avem voie să uităm preocuparea cu aceia care sunt „afară”. Pericolul unilateralității într-o direcție sau alta este mare. Aceasta este la fel de valabil și în lucrare. Noi trebuie să fim echilibrați. Apostolul Pavel era atât un slujitor al *Adunării* cât și un slujitor al *Evangheliei* (Coloseni 1,23.25).

Adunarea este expresia cea mai înaltă a ceea ce cuprinde planul lui Dumnezeu *cu privire la Hristos*. Nu este nimic, care să fie în afara acestui fapt. În Adunare Dumnezeu face cunoscut plinătatea gândurilor Sale cu privire la Fiul Său. În contrast cu aceasta, Evanghelia este revelarea cea mai înaltă a dragostei lui Dumnezeu pentru *lumea aceasta*. El a iubit lumea și a dat pe Fiul Său pentru ea. De aceea noi trebuie să fim atenți să nu fim unilaterali sau chiar să devenim extremi. Dumnezeu are în vedere ambele aspecte. De aceea noi să nu vorbim numai unilateral despre Adunare. Dacă facem așa, vom deveni foarte ușor ortodocși. Noi nu ar trebui nici să vorbim unilateral despre Evanghelia. Ambele aspecte sunt prezente. Ambele aspecte sunt importante.

În capitolul 1 apostolul Pavel a arătat deja clar, că în Casa lui Dumnezeu nu domină principiul Legii, ci principiul harului. Aceasta este important, ca să înțelegem timpul în care trăim. Firul călăuzitor pentru comportarea noastră – ceea ce ne este arătat în capitolul acesta este inclus – nu este o lege oarecare, ci harul. Noi am avut parte de harul și îndurarea lui Dumnezeu și stăm în harul Său. De acest har trebuie să aibă parte și oamenii care până acum stau în afara lui.

Capitolul 2 ne arată Casa lui Dumnezeu ca o casă de rugăciune. Aceasta înseamnă, că noi intrăm în legătură cu Dumnezeu în rugăciune. Așa a numit Dumnezeu deja în Vechiul Testament, prin prorocul Isaia, Casa Sa. „... îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56,7). Aici gândul referitor la jertfele de ardere de tot, care sunt plăcute lui Dumnezeu, este legat cu Casa de rugăciune. Poetul Psalmului 141 a înțeles bine aceasta. El spune: „Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta și ca jertfa de seară să fie ridicarea mâinilor mele” (Psalm 141,2).

Domnul Isus Însuși Se referă la locul din Isaia (compară cu Matei 21,13). Aceasta se referea atunci în sens direct la Templul de la Ierusalim. Însă înțelesul este mai mult decât numai acesta. Slujba în Templu ar trebui să se facă având realmente în vedere toate națiunile. Despre Templul material din Ierusalim aceasta va deveni realitate în timpul Împărăției de o mie de ani. Dar și astăzi Casa lui Dumnezeu trebuie să poarte acest caracter. Noi trebuie să ne rugăm „pentru toți oamenii”.

Rugăciunea este deosebit de importantă. Credincioșii s-au rugat Dumnezeului lor în toate timpurile. Însă tocmai în epoca de mântuire a harului Casa lui Dumnezeu este caracterizată prin aceea, că acolo se fac rugăciuni. În capitolul nostru găsim învățătură multă în privința aceasta. Apostolul Pavel vorbește de forme felurite ale rugăciunilor noastre, el numește subiecte și țeluri ale rugăciunii. El arată clar ce fel de gândire trebuie să avem noi și în final arată care sunt premisele morale pentru rugăciune.

Versetul 1

„Vă îndemn deci înaintea de toate să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, ...” (versetul 1)

Un îndemn important

Acest verset arată clar însemnătatea deosebită a rugăciunii – în mod deosebit a rugăciunii publice. Apostolul Pavel îndeamnă „înaintea de toate”. Aceasta înseamnă „în primul rând”. Apostolul Pavel vorbește despre o ierarhie și arată că acest îndemn este deosebit de important. Aceasta este valabil nu numai special pentru rugăciunea pentru toți oamenii, ci în general pentru rugăciune. Rugăciunea este principial un element esențial al vieții creștine. Este respirația sufletului și unul din primele semne caracteristice ale vieții spirituale. Când Saul din Tars a ajuns să creadă în Domnul Isus, despre el se putea spune: „Iată, el se roagă” (Faptele Apostolilor 9,11). Apostolul Pavel în scrisorile sale solicită mereu pe credincioși să se roage. Rugăciunii îi este acordată o însemnătate deosebită.

Cuvântul „îndemn” nu poartă aici – ca în alte locuri – caracterul unei admonestări, ci caracterul unei încurajări. Apostolul Pavel folosește un cuvânt care poate fi tradus și prin „mângâiere” sau „îmbărbătare”. Este vorba ca credincioșii să fie stimulați pentru a urma solicitarea acestui verset. Cu toate acestea este un apel foarte important adresat conștiinței. Nu există altceva mai important decât rugăciunea. Formularea „să faceți”, exprimată la timpul prezent, arată clar că ceva se face mereu în mod obișnuit. Aceasta trebuie să fie valabil și pentru rugăciune.

Pentru toți oamenii

Concret este vorba de rugăciunea publică pentru „toți oamenii”. Noi trebuie să învățăm să nu avem înaintea privirii noastre numai nevoile personale și ale poporului lui Dumnezeu, ci și nevoile tuturor oamenilor. Raza de acțiune a rugăciunii este universală. Toți oamenii sunt incluși – indiferent de rasă, naționalitate, origine sau sex au ei. Dumnezeu nu dorește ca noi să îngrădim rugăciunile noastre. Harul lui Dumnezeu, care s-a arătat în Persoana Domnului Isus, nu poate fi limitat la anumiți oameni. El se adresează tuturor națiunilor. Noi nu avem voie să uităm că pe Dumnezeu Îl interesează toți oamenii. În Geneza 28 găsim prima referire la Casa lui Dumnezeu. Iacov era în Betel și în vis a văzut o scară, care se înălța până la cer. Când s-a trezit, s-a temut. El simțea că locul acesta era Casa lui Dumnezeu. Apoi el adaugă cuvintele remarcabile: „Aceasta nu este altceva decât Casa lui Dumnezeu și aceasta este poarta cerurilor” (Geneza 28,17).

El avea sentimentul că Casa lui Dumnezeu este poarta (ușa) cerului. Acesta este gândul, care stă aici înaintea noastră. Dumnezeu dorește să atragă pe toți oamenii la Sine.

Aceasta a fost greu de înțeles, în mod deosebit pentru creștinii care la început veneau din iudaism. Pentru ei cei „necircumciși” (adică, cei dintre națiuni) erau dușmanii lui Dumnezeu. Noi astăzi avem mai puțin a face cu această problemă. Totuși izolarea greșit înțeleasă până astăzi poate duce ca noi să uităm în practică ce rază de acțiune uriașă are Evanghelia lui Dumnezeu. Ea este „puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani

1,16). Este corespunzător vocii lui Dumnezeu și caracterului Casei Sale, să se facă rugăciuni pentru „toți oamenii”.

Să te rogi pentru „toți oamenii” nu înseamnă simplu, că în rugăciunile noastre noi folosim formularea „ne rugăm pentru toți oamenii”, ci că noi o facem concret. Noi nu avem voie să excludem nici un strat social de oameni în rugăciunile noastre. Noi nu trebuie să ne rugăm numai pentru bărbați, ci trebuie să ne rugăm și pentru femei. Noi nu trebuie să ne rugăm numai pentru credincioși, ci și pentru cei necredincioși. Părinți și copii, bătrâni și tineri, căsătoriți și necăsătoriți sunt incluși în rugăciunile noastre. Apostolul Pavel însuși a fost un exemplu în privința aceasta. El amintește mereu destinatarilor scrisorilor sale, cum el era un om al rugăciunii și nu numai aceasta: el făcea rugăciuni pentru alții cu bucurie (Filipeni 1,3-4).

„Pentru toți oamenii” înseamnă textual „despre toți oamenii” sau „în favoarea tuturor oamenilor”. Nu înseamnă că noi trebuie să ne rugăm „în locul” tuturor oamenilor. Textul original folosește pentru prepoziția „pentru” cuvinte diferite. Este vorba ca rugăciunea să se facă cu privire la toți oamenii. Ea este acest unghi de privire universal spre „toți oamenii”, pe care noi neapărat trebuie să-l avem în vedere. În epistola către Efeseni 6,18 apostolul Pavel îndreaptă atenția spre rugăciunea „pentru toți sfinții”. Aceasta nu este în contradicție cu versetul nostru de aici. Epistola către Efeseni ne arată planul lui Dumnezeu cu privire la Hristos și Adunarea Sa. Acolo rugăciunea „pentru toți sfinții” (cei care alcătuiesc această Adunare) este la locul ei. În epistola 1 Timotei dimpotrivă este vorba de Dumnezeu-Mântuitorul și de casa lui Dumnezeu. Aici rugăciunea „pentru toți oamenii” este la locul ei.

Cereri, rugăciuni, mijlociri și mulțumiri

Apostolul Pavel folosește patru expresii diferite pentru rugăciune:

1. *Cereri (textual implorări)*: Implorarea este o rugă fierbinte și are a face cu nevoi deosebite. Este strigătul stăruitor către Dumnezeu într-o situație concretă de nevoie. Aceasta noi o facem nu numai personal, ci și în comun. Aceasta poate avea loc în adunarea locală. Dar poate tot așa să fie, că noi ne strângem laolaltă ca frați și surori, ca să aducem înaintea Domnului în rugăciune o situație deosebită de restriște. Aceasta este valabil de exemplu pentru nevoile deosebite din poporul lui Dumnezeu și din afara acestuia sau pentru lucrări deosebite, care trebuie făcute. Implorarea este deci strigarea către Domnul într-o situație specială de nevoie. Este o formă intensivă a rugăminții.
2. *Rugăciuni*: Prin rugăciune se desemnează în general vorbirea omului cu Dumnezeu. Cuvântul înseamnă, că noi venim înaintea lui Dumnezeu cu rugămințile noastre și le punem înaintea Lui. Rugăciunea și implorarea sunt strâns legate între ele. În epistola către Efeseni 6,18, apostolul Pavel vorbește despre „tot felul de rugăciuni și cereri, prin Duhul”. În epistola către Filipeni 4,6 el cere credincioșilor să aducă la cunoștința lui Dumnezeu „prin rugăciuni și cereri” rugămințile lor. Noi facem aceasta atât personal cât și în comun. Noi putem să aducem înaintea lui Dumnezeu tot ce preocupă inima noastră.
3. *Mijlociri*: Prin mijlocire nu se înțelege în primul rând – așa cum pare să spună cuvântul – rugăciunea pentru alții. Mijlocirea înseamnă mai degrabă accesul liber la

Dumnezeu. Textual s-ar putea traduce: „să ai o întâlnire cu cineva” sau „să ai o discuție intimă”. Prin harul lui Dumnezeu noi am fost făcuți capabili pentru aceasta. Noi vorbim foarte natural cu Dumnezeu – pentru noi înșine și pentru alții. Pentru aceasta nu este nevoie de moduri de exprimare alese și deosebite. Cu toate acestea noi o facem cu venerație, demnitate și respect. Apostolul Petru vorbește despre faptul că noi chemăm ca Tată pe Cel care judecă persoanele fără să țină seama de prestigiul lor (1 Petru 1,17). În aceasta se exprimă ambele. Pe de o parte încredere și pe de altă parte respect. Desigur aceasta înseamnă că în rugăciune noi nu ar trebui să ne gândim numai la noi ci și la alții. Noi ne rugăm pentru alții. Deseori noi ne concentrăm așa de mult asupra intereselor noastre, că nevoile celorlalți le așezăm în rugăciune la urmă.

4. **Mulțumiri:** Mulțumirea este recunoștința rostită înaintea lui Dumnezeu. Ea este atitudinea lăuntrică a unui credincios, care se încrede în Tatăl său ceresc, că El îi va da tot ce are nevoie. Mulțumirea ar trebui să nu lipsească din nici o rugăciune. Mulți oameni sunt nemulțumitori. Creștinul dimpotrivă ar trebui caracterizat de mulțumire și el ar trebui să exprime aceasta în rugăciune. O verificare a vieții noastre de rugăciune ar arăta probabil că deseori noi ne rugăm mai intensiv decât mulțumim. Deseori nu mulțumim deloc sau probabil numai o singură dată, când Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunea. Dar ori de câte ori ne rugăm, de fiecare dată putem mulțumi.

Din acest verset nu rezultă ce trebuie noi să ne rugăm concret. Apostolul Pavel nu vorbește despre conținutul propriu-zis al rugăciunii. Când este vorba de implorări, rugăciuni și mijlociri, nu este foarte greu. Dar cum stau lucrurile cu mulțumirile? Probabil se pune întrebarea, cum am putea noi să mulțumim pentru toți oamenii. Răspunsul este, că Dumnezeu dă darurile Sale bune peste toți oamenii. El este un Dumnezeu-Mântuitor bun, care îngrijește de creaturile Lui, dăruindu-le ce le trebuie pentru viață. Binefacerile Lui sunt pentru toți oamenii. În predica de pe munte Domnul Isus se referă la faptul că Dumnezeu lasă soarele să răsară peste cei răi și peste cei buni și plouă peste cei drepiți și peste cei nedrepiți (Matei 5,45). Pentru acest har cu privire la toți oamenii putem de exemplu să spunem „mulțumesc” Dumnezeului nostru.

Versetul 2

„... pentru împărați și pentru toți cei ce sunt așezați în poziții înalte, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și demnitatea.” (versetul 2)

Pentru împărați și pentru toți cei așezați în poziții înalte

Așa cum am văzut, în primul rând nu este vorba *despre ce* ne rugăm, ci despre felul *cum* ne rugăm, *pentru cine* ne rugăm și *care este motivul* pentru care ne rugăm. Acest verset (1) ne arată pe lângă „toți oamenii” un cerc cu totul deosebit de persoane, pentru care trebuie să ne rugăm. Este vorba de împărați și de toți cei care ocupă poziții înalte. Apoi se spune care este motivul pentru care noi trebuie să ne rugăm pentru ei. Expresia „ca să” ne arată aceasta.

Împărații și oamenii așezați în poziții înalte sunt dați de Dumnezeu și așezați în funcții politice. Cuvântul „împărații” se referă la fiecare domnitor suveran. Aceasta nu se referă

numai la cezarul Nero, care atunci domnea în Roma. Se referă la conducătorii și domnitorii popoarelor și națiunilor. „Oameni așezați în poziții înalte” înseamnă oameni în poziții înalte sau oameni cu funcții înalte. Este vorba de oameni care exercită autoritate și astfel în funcția lor stau peste alții. Contextul arată clar că aici este vorba în primul rând de autorități politice. Este vorba de persoanele care alcătuiesc guvernul unui popor, deci de autoritățile așezate de Dumnezeu până astăzi. Ei au influență asupra multor lucruri care se derulează pe pământ, deoarece Dumnezeu a pus guvernarea în mâinile lor.

Dumnezeu nu mai guvernează astăzi direct, ci El o face în previziunea Sa prin oamenii pe care El i-a rânduit pentru aceasta. Abia după răpirea Adunării în cer guvernele nu vor mai fi puse de Dumnezeu, ci vor fi inspirate direct de satan. Acest timp va fi îngrozitor. În Împărăția de o mie de ani, care urmează imediat după aceea, Dumnezeu va guverna direct în Persoana Fiului Său. Însă până astăzi guvernele sunt așezate de Dumnezeu. Dumnezeu le-a dat ca instituții și ca autorități, pentru ca aici pe pământ să fie garantată o anumită stabilitate. Originea guvernelor este după potop. Aceasta ne este descris în prima carte a lui Moise (compară cu Geneza 9,6).

Dumnezeu dă aceste autorități ale puterii pe pământ. În ceea ce le privește pe ele însăși, ele sunt responsabile înaintea lui Dumnezeu pentru ceea ce fac și ce nu fac. Dar acest aspect nu este tratat aici. În ceea ce ne privește pe noi, noi ne supunem autorității lor și ne rugăm pentru ei. Diferite pasaje din epistole ne arată că noi trebuie să fim subordonați autorităților (Romani 13,1 și versetele următoare, Tit 3,1; 1 Petru 2,13). Aici pe prim plan stă gândul referitor la rugăciune.

Noi ne rugăm concret pentru bărbații și femeile, pe care Dumnezeu le-a pus în astfel de poziții. Aici nu se spune ca noi să ne rugăm pentru autoritate în sine, adică pentru principiul de guvernare dat de Dumnezeu sau pentru o anumită formă de guvernare. Este vorba de persoanele care ocupă poziții de conducere politice. Apostolul Pavel nu cere în nici un loc ca dictatura stăpânitoare în timpul acela să fie înlăturată, ci el cere să se facă rugăciuni pentru dictatori. Până astăzi sunt incluși în rugăciunea pentru acești oameni nu numai reprezentanții poporului aleși democratic, ci și tiranii lumii acesteia. Nicidecum Dumnezeu nu numește totdeauna bun ceea ce fac ei. Ei sunt responsabili înaintea Lui pentru aceasta. Dar aceasta nu este treaba noastră. Noi recunoaștem autoritatea, așa cum a fost dată ea de Dumnezeu. Dar noi ne rugăm pentru bărbații și femeile care constituie autoritatea. Este clar, că pentru noi astăzi aceasta este mai simplu decât atunci, când un prigonitor crud al creștinismului era la conducere.

Rugăciunea pentru acești oameni este astăzi cu atât mai mult necesară, cu cât în primul rând noi simțim că cei mai mulți responsabili politici ai timpului nostru întrebă puțin sau chiar deloc care sunt gândurile lui Dumnezeu, respectiv parțial sunt direct împotriva lor. Și aceasta aparține generației strâmbe și sucite, în care trăim (Filipeni 2,15). În afară de aceasta noi recunoaștem în al doilea rând cum oamenii din conducere devin tot mai mult încurcați și deseori nu știu cum să rezolve problemele apărute.

În afară de aceasta rugăciunea pentru oamenii așezați în poziții înalte ne va păzi să vorbim cum nu se cuvine despre ei. Apostolul Petru scrie: „temeți-vă de Dumnezeu, dați cinste împăratului” (1 Petru 2,17). Aceasta este valabil în sens larg până în zilele noastre. Rugăciunea pentru ei nu ne va determina să ne amestecăm în politica lumii acesteia. Aceasta nu este misiunea noastră. Ce trebuie noi să facem, ne este prezentat aici în cuvinte simple și

ușor de înțeles. Noi ne rugăm pentru oamenii care ocupă funcții politice și prin aceasta exprimăm demnitatea poziției creștine în lumea aceasta.

Conducătorii politici ai lumii acesteia au nevoie de rugăciunile credincioșilor. Nu este așa, că noi am avea nevoie de mijlocirile „celor mari” ai lumii acesteia. Este exact invers. Nu noi avem nevoie de favoarea guvernatorilor, ci ei au nevoie de noi – prin aceea că noi ne rugăm pentru ei. Când patriarhul Iacov a stat înaintea lui faraon, nu a fost faraon cel care l-a binecuvântat pe Iacov, ci Iacov a fost cel care a binecuvântat pe cel mai puternic domnitor al timpului său (Geneza 47,10). Epistola către Evrei 7,7 ne spune, că fără îndoială, cel mai neînsemnat este binecuvântat de cel mai bun. „Cel mai bun” în acest caz era Iacov. Demnitatea unui creștin, care se roagă pentru autoritățile politice, este mai mare decât demnitatea acestor bărbați și femei.

În cartea Proverbe 21,1 ni se spune, că inima împăraților se aseamănă cu un râu de apă și că mâna Domnului o îndreaptă încotro vrea El. Aceasta arată clar, că autoritățile sunt în mâna Domnului nostru. Ele nu pot face și nu fac ce vor ele. Cu rugăciunea pentru autorități noi avem acces la Acela care dirijează autoritățile așa cum vrea El. Influența noastră asupra activității acestor oameni nu constă în aceea că noi ne angajăm politic, ci în aceea, că noi ne rugăm pentru ei. Amestecul activ în politica lumii acesteia nu poate niciodată să fie misiunea noastră.

O viață pașnică și liniștită

Aici nu se spune mai mult despre conținutul rugăciunii. Nu este vorba nemijlocit de mântuirea acestor oameni, cu toate că în mod foarte sigur aceasta este inclus în rugăciunile noastre. Apostolul Pavel arată urmările pe care le va avea rugăciunea noastră pentru acești oameni. Pe de o parte noi îi recunoaștem și îi cinstim. Pe de altă parte rugăciunea noastră va avea urmări concrete. Rugăciunea noastră va contribui ca ei prin harul lui Dumnezeu să ia decizii care vor face ca noi să ducem o viață pașnică și liniștită – și anume cu toată evlavia și demnitatea. În felul acesta Evanghelia se poate răspândi mult mai repede pe pământul acesta. Politicienii pot abuza foarte ușor de puterea lor și rezultatul va fi că o viață creștină „normală” va fi numai foarte greu posibil de trăit.

Numai dacă noi ne comportăm loial față de autorități și ne rugăm pentru ele și nu ne răzvrătim împotriva lor putem duce o viață pașnică și liniștită. Viața pașnică și liniștită nu este subiectul propriu-zis al rugăciunii. Subiectul este oamenii. Aici este vorba numai de urmările rugăciunii.

Fiecare om trăiește viața lui, atâta timp cât el este pe pământ. În epistola către Tit 3,3 apostolul Pavel amintește cu același cuvânt de viața de odinioară. Această viață noi o trăiam în „răutate și în invidie, demni de a fi urâți și urându-ne unii pe alții”. Acum viața noastră trebuie să aibă cu totul alte însușiri. Noi nu trebuie să înțelegem greșit viața „pașnică și liniștită”. O viață liniștită este o viață liberă de deranjamente. O viață pașnică este o viață caracterizată de pace. Ea se referă la lipsa de deranjamente lăuntrice și din afară. Cu siguranță nu este vorba de faptul că noi ca creștini ducem o viață comodă și inactivă. Este vorba mai mult de faptul că noi ne putem mișca în împrejurări lăuntrice și exterioare care ne permit să trăim credința noastră și să răspândim Evanghelia fără împotriviri. Împrejurările exterioare – ca de exemplu războaie, revolte sociale, revoluții – pot fi un obstacol în răspândirea

Evangeliei. De aceea poate fi numai în interesul nostru ca regimurile lumii acesteia să aibă un braț puternic.

O viață pașnică și liniștită ne face să ne gândim și la altceva. Nu este vorba că noi ca creștinii ducem Evanghelia în lumea aceasta cu vâlvă. Noi nu ne comportăm ca aceia care „strigă la piață”, ci ne comportăm liniștiți și pașnici. Învățăm aceasta de la Domnul Isus Însuși. Prorocul Isaia ne spune despre El că El nu va striga și nu-Și va ridica glasul (Isaia 42,2). Și în acest sens trebuie noi să trăim liniștiți și să mergem pe drumul nostru.

Cu toată evlavia și demnitatea

Viața pașnică și liniștită a creștinului nu înseamnă însă, că din această viață nu se vede nimic în exterior. Dimpotrivă. Ea este însoțită pe de o parte de evlavie și pe de altă parte de demnitate. Prin aceasta trebuie să fim cunoscuți. Ambele însușiri sunt legate între ele prin cuvântul „toată”. Ambele trebuie să fie în deplină măsură în viața creștinului.

Evlavia este o expresie care se întâlnește mult mai frecvent în prima epistolă către Timotei decât în alte epistole (compară capitolul 2,2; 3,16; 4,7; 4,8; 6,3.5.6.11). Însă ea este deseori înțeleasă greșit. Evlavia nu are nimic a face cu faptul că ești „fericit” în Dumnezeu. Nu este vorba de trăirea ascunsă cu Dumnezeu, ci de ceva care este vizibil în exterior. Evlavia are a face cu stilul nostru de viață și comportarea noastră. Evlavia este adevărata venerație și respectul față de Dumnezeu. Este orientarea perceptibilă a creștinului spre Dumnezeu, care se vede prin aceea că Dumnezeu este glorificat prin tot ce facem noi. Cineva a exprimat aceasta prin următoarea „formulă” scurtă: „Să trăiești evlavios înseamnă mai întâi să trăiești *cu* Dumnezeu și în al doilea rând să trăiești *pentru* Dumnezeu”. Să trăiești în evlavie înseamnă că noi trăim aici pe pământ spre buna plăcere și bucurie a lui Dumnezeu. O viață trăită cu evlavie nu rămâne ascunsă înaintea ochilor oamenilor. Ei ar trebui să vadă la noi ce este voia lui Dumnezeu. Model pentru o astfel de viață este Domnul Isus. La El învățăm ce este adevărata evlavie. Capitolul 3,16 al epistolei ne explică că taina evlaviei niciodată nu este altceva decât Hristos Însuși: Dumnezeu revelat în carne.

Demnitatea este considerație și respect. Este demnitatea unui vieți în care gândirea lăuntrică este în concordanță cu manifestarea exterioară. Aceasta nu exclude, că noi suntem creștini veseli. Cu toate acestea ne ostenim să ne comportăm potrivit cu poziția noastră. Și în felul acesta Numele lui Dumnezeu este glorificat și onorat.

Versetul 3

„Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, ...”

Dumnezeu-Mântuitorul

Afirmația versetului acesta se referă la versetul 1. Rugăciunea pentru toți oamenii este bună și bine primită înaintea lui Dumnezeu-Mântuitorul nostru.

Expresia Dumnezeu-Mântuitorul se întâlnește numai în epistolele către Timotei și Tit. Mântuitor înseamnă pe de o parte „Salvator”, pe de altă parte „Susținător”. Este Dumnezeu, Cel care cuprinde pe toți fii oamenilor în bunătatea și dragostea Sa pentru oameni, care Se

interesează de ei și îi iubește (Tit 3,4). Faptul că Dumnezeu este un „Mântuitor”, nu este specific creștinismului. În prorocul Isaia citim de șase ori că Dumnezeu este un Mântuitor. Dar ceea ce este cu adevărat specific creștinismului, este faptul că acest Dumnezeu-Mântuitor Se interesează de *toți* oamenii, prin aceea că El vrea să-i mântuiască și să-i aducă la cunoștința adevărului. Interesele Sale sunt nu numai pentru poporul Său pământesc Israel, ci pentru *toți* oamenii. Vedem aceasta în continuare în versetul 4. În această atitudine și comportare trebuie noi să ne rugăm pentru *toți* oamenii.

Rugăciunea este bună și bine primită „înaintea” Lui. Aceasta înseamnă textual, „față către față”, deci înaintea ochilor Săi. Remarcabil este că noi totdeauna citim despre Dumnezeu-Mântuitorul „nostru”. În acest caracter ni S-a revelat El. În acest caracter Îl cunoaștem noi și în acest caracter venim în rugăciune înaintea Lui.

Bun și bine primit

„Bun” se referă aici nu la efectul unui lucru, ci este ceva care în sine însuși este bun, frumos și prețios. „Bine primit” înseamnă că ceva poate fi numit bun venit. Este ceva care merită să fie primit. Rugăciunile noastre se aseamănă cu o jertfă, care este plăcută lui Dumnezeu. Ele sunt de preț pentru Dumnezeu și bine primite de El. El Se bucură, când noi intervenim în felul acesta pentru *toți* oamenii.

Versetul 4

„... care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștință de adevăr.”

Voia lui Dumnezeu

Acest verset arată mai departe clar, de ce noi trebuie să ne rugăm pentru *toți* oamenii (versetul 1). Este voia lui Dumnezeu categorică, ca *toți* oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința de adevăr. Dumnezeu nu este numai un Mântuitor în sensul că El este susținătorul tuturor oamenilor (1 Timotei 4,1), ci El dorește să salveze pe *toți* oamenii de la pierzarea veșnică. Acesta este interesul Lui primordial față de *toți* oamenii.

În acest loc este important să remarcăm că aici nu este vorba de planul irevocabil al lui Dumnezeu. Când Dumnezeu întocmește un plan, atunci cu siguranță El îl va duce la îndeplinire (Isaia 46,10). Dacă despre aceasta ar fi vorba aici, atunci realmente *toți* oamenii vor fi mântuiți și vor veni la cunoștința de adevăr. Dar sunt multe locuri în Biblie, care arată clar, că cu regret nu este așa. În versetul nostru nu este vorba de planul veșnic al lui Dumnezeu, ci de intenția sau de dorința Sa. Dumnezeu are în vedere pe *toți* oamenii, în ceea ce privește intenția Sa. El dorește să salveze pe *toți* oamenii. Mai mult chiar, căci cuvântul „a vrea” este folosit și atunci când cineva face ceva cu plăcere sau are bucurie de ceea ce face. Dumnezeu este un Dumnezeu care se bucură să practice har și să salveze oameni.

Dar dacă totuși sunt oameni, care cândva vor merge la pierzarea veșnică, atunci cu siguranță nu pentru că Dumnezeu a avut intenția să-i lase să meargă la pierzare. Deja în Vechiul Testament Îl auzim pe Dumnezeu spunând: „Viu sunt Eu, zice stăpânul Domnul, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască” (Ezechiel 33,11).

Dumnezeu nu a predestinat pe nimeni spre pierzare. Să afirmi aceasta, este o minciună. Noi trebuie însă să ne gândim, că Dumnezeu ne-a dat nouă oamenilor o voință liberă. În egoismul și neascultarea noastră ne putem închide față de intenția lui Dumnezeu. Numai „cine vrea” va lua apa vieții (Apocalipsa 22,17) – aceștia sunt aleșii lui Dumnezeu. Cu regret nu toți oameni vor. Cu toate acestea intenția irevocabilă a lui Dumnezeu este ca toți oamenii să fie mântuiți. Dacă ei nu devin mântuiți, în nici un caz aceasta nu este din cauza lui Dumnezeu. În evanghelia după Ioan 5,40 Domnul Isus spune un cuvânt zguduitor: „Nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața”. El voia să dea oamenilor viața, dar ei nu au vrut, deoarece ei nu-L voiau pe El. Pentru aceasta oamenii poartă toată responsabilitatea. În evanghelia după Luca 13,34 Domnul Isus folosește de asemenea aceste cuvinte, când a spus despre Ierusalim: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine” De câte ori am dorit să adun pe copiii tăi, cum își adună găina puii sub aripi, și n-ați vrut!”

Această parte a adevărului nu este împotriva adevărului referitor la predestinare. Cu oamenii necredincioși nu putem vorbi despre predestinare. Lor le este valabil mesajul, că Dumnezeu este un Dumnezeu-Mântuitor, care a dat pe Fiul Său pentru mântuirea tuturor. Dar nu are nici un sens să vorbim cu necredincioșii despre ceva pe care ei nu-l pot înțelege.

Din nou este vorba de „toți oamenii” – nimeni nu este exclus. „Toți oamenii” înseamnă orice „ființă umană”. Apostolul Pavel a spus în capitolul 1,15 că Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși. Fiecare om este păcătos. Nu este nici o excepție. De aceea mesajul harului este valabil fără nici o excepție pentru toți oamenii.

Intenția lui Dumnezeu este prezentată aici în două puncte, pe care noi într-adevăr le putem diferenția, dar nu le putem despărți. Gândul nu este că Dumnezeu mai întâi mântuie un om și că el apoi – la un moment viitor – vine la cunoștință de adevăr. Principial aceasta este adevărat. Alte locuri din Biblie arată clar, cunoașterea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu este un proces, pe care noi aici pe pământ nu îl vom încheia. Dar în versetul nostru gândul este altul. Aici ambele au loc în același timp. Când un om devine mântuit, el ajunge la cunoștință de adevăr. Exprimat altfel: numai atunci poți ajunge mântuit, dacă recunoști adevărul lui Dumnezeu.

Mântuirea

Apostolul Pavel vorbește mai întâi despre mântuire. Cuvântul mântuire înseamnă că cineva este ocrotit în siguranță, este apărat de un pericol, rămâne protejat de pierzare și distrugere. Se poate traduce și prin „a vindeca” sau „a restabili”.

Biblia ne arată aspecte diferite ale mântuirii noastre. Este o mântuire temporală din situații pământești și este o mântuire veșnică pentru cer. Mântuirea se înțelege aici în sens foarte general și cuprinzător. Este vorba de mântuire în totalitatea ei. Ea se referă la duhul omului, la sufletul lui și la trupul lui. Fiecare om are nevoie de mântuire, deoarece el este pierdut prin natura lui și drept urmare se află pe drumul care duce la îndepărtarea veșnică de la Dumnezeu. Condamnarea este pericolul mare în care se află fiecare om. Nici un om nu se poate elibera singur de ea. El trebuie să fie mântuit (sau salvat). Aceasta o poate face numai Dumnezeu. *Drumul* spre mântuire este credința și *baza* este crucea de la Golgota. În acest sens larg mântuirea este eliberarea omului din orice pericol, fie din trecut, din prezent sau din viitor.

- Epistola către Efeseni 2,8 vorbește despre mântuire ca de un fapt încheiat, care a avut loc în trecut, dar are efecte în prezent: „Căci prin har sunteți mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu”.
- Epistola 1 Corinteni 1,18 vorbește despre mântuirea din prezent: „Căci cuvântul crucii este o nebunie pentru cei care pier, dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu.”
- Epistola către Evrei 9,28 are în vedere aspectul de viitor, care include trupul celor credincioși: „... tot așa și Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, celor care Îl așteaptă, nu în legătură cu păcatul, ci pentru mântuire”. În felul acesta noi așteptăm pe Domnul Isus ca Mântuitor al nostru, care va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă (Filipeni 3,21).

Cunoașterea adevărului

Când este vorba de cunoașterea adevărului, atunci trebuie să reținem, că atât „cunoașterea” cât și adevărul nu sunt însoțite de articol. Deci nu este vorba nici de cunoașterea unui adevăr special al credinței, și nici de cunoașterea unei anumite realități a mântuirii sau de adevărul referitor la bunul de credință. Este vorba mai mult de însușirea sau de calitatea unui lucru. Este vorba de adevăr într-un sens general. Este vorba de ce este adevărat. Prin natura sa omul se află sub autoritatea lui satan și prin aceasta în domeniul minciunii. Adevăr găsim numai la Dumnezeu. Adevăr înseamnă să vezi lucrurile așa cum sunt ele de fapt. Numai Dumnezeu vede lucrurile așa cum sunt ele în realitate. De aceea omul trebuie să-și schimbe poziția. Omul mântuit „vine” din domeniul minciunii în domeniul adevărului. Omul trebuie să recunoască că Dumnezeu este Domnitorul neîngrădit și că el a păcătuit împotriva Lui. El trebuie să recunoască că numai Dumnezeu are o cale de salvare. Este calea prin intermediul unui Mijlocitor, despre care apostolul Pavel vorbește în versetul următor. Cunoaștere înseamnă „cunoștințe”, „diferențiere” și „recunoaștere”. Deci cunoașterea adevărului înseamnă aici atât cunoașterea stării proprii, cât și a căii de mântuire, pe care Dumnezeu a prevăzut-o.

Două laturi diferite

Să mai observăm, că expresia „să fi (sau să devii) mântuit” este la forma pasiv. Nimeni nu se poate salva singur. Cu toate acestea Dumnezeu dorește ca toți oamenii să aibă parte de mântuire. „Salvarea” în sine este ceea ce face Dumnezeu. În același timp omul stă sub răspundere, să primească oferta lui Dumnezeu. El are posibilitatea s-o primească sau s-o respingă. Respingerea este atât o dovadă a necredinței cât și neascultare. Realmente sunt mulți oameni care fac aceasta. De aceea avem aici – sub formă negativă – un gând asemănător ca cel din epistola 2 Tesaloniceni 2,10. Acolo citim despre oameni care pier, pentru că nu primesc dragostea adevărului. Acești oameni nu au acceptat adevărul referitor la ei înșiși și referitor la Dumnezeu.

Expresia „să vină la cunoștință de adevăr” este dimpotrivă activă. Cine își îndeplinește răspunderea și se lasă mântuit, va face experiența că el vine din domeniul minciunii în

domeniul „cunoașterii adevărului”. El are lumină asupra a ce este adevărat și vede lucrurile, așa cum le vede Dumnezeu.

Versetul 5

„Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.”

Dumnezeu este Unul singur

Versetele care urmează arată calea lui Dumnezeu de mântuire. Este numai un singur Dumnezeu, care a întocmit acest plan de mântuire. Este numai un singur Mijlocitor, care stă ca „Arbitru” între Dumnezeu și oameni. Este numai o singură temelie, pe baza căreia Dumnezeu poate mântui. Este numai un singur drum, pe care omul trebuie să meargă. În acest sens credința creștină este foarte absolută. Dacă Dumnezeu este Unul singur, atunci numai El poate stabili pe ce drum trebuie să meargă omul ca să vină la acest Dumnezeu. Dumnezeu nu lasă aceasta în seama noastră.

Prim afirmație este, că Dumnezeu este Unul singur. Prin aceasta recunoaștem unicitatea lui Dumnezeu. În fond această realitate nu este nici nouă, nici tipic creștină. Deja Vechiul Testament arată clar aceasta. În cartea Deuteronom 6,4 Dumnezeu lasă să se spună poporului Său pământesc: „Ascultă, Israele: Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn.” Mai târziu Dumnezeu spune prin prorocul Isaia: „Aduceți-vă aminte de cele petrecute în timpurile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul ca Mine.” (Isaia 46,9). În Noul Testament se confirmă această realitate. Apostolul Iacov scrie: „Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci” (Iacov 2,19).

Creștinii nu venerază – așa cum ne reproșează uneori celelalte religii – trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu. Dumnezeu este Unul, dar El „constă” din trei Persoane ale Dumnezeirii, aceasta înseamnă Dumnezeu, Tatăl, Dumnezeu, Fiul și Dumnezeu, Duhul Sfânt. Acest adevăr este tipic creștin. El nu a fost revelat în Vechiul Testament, cel mult ca o umbră – de exemplu în relatarea despre creație. Cu adevărat vizibil el a devenit abia atunci când Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ și Dumnezeu a devenit Om. Abia când Cuvântul a devenit carne și slava Lui putea fi văzută, Dumnezeu S-a revelat pe deplin. La întruparea Domnului Isus ca Om, la începutul slujbei Sale publice, în lucrarea Sa de răscumpărare de la cruce, în salvarea păcătoșilor pierduți și acum în Adunare, acest adevăr mare, că unicul Dumnezeu Se revelează în trei Persoane, este clar documentat. Altfel aceasta nu era posibil. Este un singur Dumnezeu, care salvează, și toate cele trei „Persoane” ale Dumnezeirii sunt una în planul de mântuire; să salveze oameni. Era planul Tatălui, pe care Fiul la împlinit în puterea Duhului Sfânt.

Unicitatea lui Dumnezeu stă aici față de umanitate. Asemănător găsim în epistola către Romani 3,29. Apostolul Pavel scrie acolo: „Sau Dumnezeu este numai al iudeilor? Nu este și al celorlalte popoare?”. Dacă Dumnezeu este Unul – și El este Unul singur – atunci mântuirea este pentru toți oamenii. Ea nu poate fi limitată la iudei, ci este pentru toți oamenii. Acest Dumnezeu este Dumnezeu-Mântuitorul, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți.

Un Mijlocitor între Dumnezeu și oameni

A doua afirmație spune, că este numai un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni. Ea ne arată unicitatea Mijlocitorului. Zadarnic vom căuta în Vechiul Testament o astfel de afirmație. Cunoaștem desigur dorința lui Iov, că El căuta un „arbitru”, care să-și pună mâna lui pe Dumnezeu și pe el (Iov 9,33; 16,21), dar un răspuns la aceasta găsim abia în Noul Testament. Singurul Mijlocitor este Omul Hristos Isus. Și acesta este un adevăr tipic creștin.

Domnul Isus este „Mijlocitorul” prevăzut de Dumnezeu. Aceasta ne face să ne gândim efectiv la „Arbitrul”, pe care Iov L-a căutat zadarnic. Dar aceasta nu înseamnă că Dumnezeu și omul se întâlnesc „la mijloc” în Persoana Domnului Isus. Gândul omenesc la un „compromis” este aici total exclus. Dumnezeu are cerințe juste și aceste cerințe au fost împlinite 100% în lucrarea Domnului Isus. Pe Domnul Isus L-a costat viața pentru aceasta.

„Slava” Domnului Isus ca „Mijlocitor” este alta decât slava unui „avocat” sau a unui „mare preot”. Apostolul Ioan vorbește despre El ca *Mijlocitor* (1 Ioan 2,1). Scriitorul epistolei către Evrei vorbește de mai multe ori despre marele preot (de exemplu Evrei 3,1; 4,14; 8,1). Aici Domnul Isus este prezentat ca *Mijlocitor*. Noi trebuie să învățăm să diferențiem aceste expresii și ce stă în legătură cu ele. Lucrarea de mijlocire și de mare preot a Domnului Isus are loc de jos în sus. El este Mijlocitorul nostru la Tatăl, când noi ca copii ai lui Dumnezeu am păcătuit. El este Marele Preot al nostru la Dumnezeu, când este vorba de slăbiciunile noastre. Ca Mijlocitor însă El vine de la Dumnezeu la noi. Aceasta este o diferență de care trebuie să ținem seama. Mijlocirea nu pornește de la noi, ca să venim la Dumnezeu. Noi nu am putut – și nici nu am vrut – să facem nici măcar un pas spre Dumnezeu. De aceea El a venit la noi în Persoana Fiului Său. „Harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii s-a arătat” (Tit 2,11). Aceasta a avut loc în Persoana singurului Mijlocitor. Așa după cum El ca Mântuitor (Salvator) este „Mântuitorul lumii” (Ioan 4,42; 1 Ioan 4,14), tot așa El ca Mijlocitor este Mijlocitor între Dumnezeu și noi, „oamenii”. Fiecărui om îi este dată posibilitatea să ia pentru sine pe acest Mijlocitor. Nimeni nu este exclus. Deoarece noi oamenii nu am putut merge la El, a venit El la noi. Deoarece peste prăpastia dintre păcătos și Dumnezeu nu se putea construi un pod începând de la noi spre El, a construit Dumnezeu de la El spre noi. Dumnezeu Se revelează printr-o Persoană unică, care era potrivită acestui scop. Noi nu putem înțelege aceasta.

Ce ne este prezentat în acest verset, este Evanghelia harului. El ne vorbește despre faptul că Dumnezeu S-a plecat spre noi și a devenit Om. Dumnezeu era în Hristos „împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele” (2 Corinteni 5,19). Tocmai felul acesta de gândire trebuie să ne caracterizeze în rugăciunea pentru toți oamenii. Este felul de gândire al unui Dumnezeu Mântuitor, care dorește să mântuiască pe toți oamenii.

Omul Hristos Isus

Mijlocitorul trebuia să fie un om. Aceasta era singura cale. Expresia „Om Hristos Isus” se mai poate traduce și: „... Cel care Însuși este Om”. Și trebuia să fie un Om fără păcat, căci El trebuia să poarte păcatele altora. Numai un om fără păcat putea să ia asupra Sa plata păcatului. Astfel Domnul Isus ca Mijlocitor de la Dumnezeu a corespuns în totul pentru noi pe de o parte Ființei lui Dumnezeu și pe de altă parte nevoilor noastre ca oameni. El cunoștea cerințele lui Dumnezeu, care este sfânt și drept, deoarece El Însuși este Dumnezeu. Numai El putea

satisface cerințele. În același timp El știa ce avem nevoie noi oamenii și la aceasta El a dat de asemenea un răspuns desăvârșit.

Așa după cum Dumnezeu este „Unul”, tot așa este numai „un Mijlocitor”. Onoarea lui Dumnezeu este lezată, dacă se vrea să se pună un alt „Mijlocitor” între Dumnezeu și oameni. Nici Maria, nici îngerii și nici așa-numiții „sfinți” nu ar putea prelua această misiune. Este numai un *singur* Mijlocitor și acesta este Domnul și Mântuitorul nostru. În cartea Faptele Apostolilor 4,12 citim: „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” Este numai o cale spre Dumnezeu.

Biblia numește într-adevăr pe Moise un „mijlocitor” (Galateni 3,19), când era vorba ca Legea, rânduită prin îngeri, să fie dată poporului Israel cu ajutorul unui mijlocitor. În rest acest titlu rămâne rezervat Domnului Isus. În afară de versetul nostru, epistola către Evrei vorbește de mai multe ori despre El ca Mijlocitor al legământului nou și mai bun (Evrei 8,6; 9,15; 12,24).

Nouă oamenilor ne este imposibil să vedem pe Dumnezeu în caracterul Său absolut. El locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia. Dar prin intermediul Mijlocitorului noi Îl vedem. Dumnezeu a spus lui Moise: „Omul nu poate să Mă vadă și să trăiască” (Exod 33,20). Aceasta este valabil astăzi tot așa cum a fost atunci. Totuși în Persoana unui Mijlocitor Dumnezeu a găsit o cale. În acest sens Domnul Isus rămâne Mijlocitor. El nu numai „era”, ci El „este”. El Este Mijlocitor nu numai când un om se întoarce la Dumnezeu, ci și după aceea. Noi Îl cunoaștem acum în cer ca Omul glorificat. Cu toate acestea El nu a uitat niciodată experiențele ca Om pe pământ. Aceasta caracterizează până acum slujba Sa de Mijlocitor. El S-a smerit așa de mult. De aceea El este pentru noi mult mai accesibil. Nu este nici o nevoie pe care el să n-o cunoască. Nimeni nu ne este așa de aproape ca Domnul nostru. Ca Mijlocitor El ne revelează gândurile și inima lui Dumnezeu. Dar mai mult chiar. El rămâne în veac Mijlocitorul nostru. Așa cum El este veșnic Om, El este și veșnic Mijlocitor. Numai prin El și în El putem noi în veșnicie după timpul acesta să vedem ceva din slava lui Dumnezeu. În sensul acesta El rămâne pentru noi totdeauna accesul nostru la Dumnezeu. Slujba lui ca Avocat și Mare Preot va înceta odată. În cer nu avem nevoie de Apărător și de Mare Preot, căci atunci nu va mai fi nici un păcat și nici o slăbiciune. Însă de Mijlocitor vom avea nevoie toată veșnicia.

Versetul 6

„... care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; această mărturie a fost dată la timpul ei”

Dat ca Preț de răscumpărare

Acum ne este făcută o a treia afirmație. Mijlocitorul – Omul Hristos Isus – S-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru toți. Să plătești un preț de răscumpărare în timpul acela nu era ceva neobișnuit. De exemplu se plătea pentru eliberarea unui sclav. Însă aici nu este vorba de o sumă de bani, ci că Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare. Dumnezeu avea nevoie de un fundament pe baza căruia El putea să acționeze față de omul păcătos, pierdut și înrobitor. Acest fundament l-a găsit. Domnul Isus a plătit nu numai prețul de

răscumpărare, ci El Însuși S-a dat ca preț de răscumpărare. El nu a ținut nimic pentru Sine. Aceasta este măreția prețului care a fost plătit. Ce a însemnat aceasta pentru El vedem la crucea de pe Golgota.

Prețul de răscumpărare plătit ne face să ne gândim la trei lucruri:

- a) Prin natura sa fiecare om se află sub autoritatea și în domeniul puterii lui satan. Nici un om nu se poate singur elibera din aceasta. Noi avem nevoie de un salvator, care să rupă aceste lanțuri.
- b) Prin natura sa fiecare om stă sub blestemul păcatului și prin aceasta sub o sentință judecătorească îngrozitoare. Plata păcatului este moartea. Și aici nu este nici o posibilitate din partea noastră de a scăpa de această sentință. Avem nevoie de un salvator, care să ia asupra sa această sentință a judecății.
- c) Prin natura sa fiecare om a îngrămădit vină, pe care el nu o poate plăti. Noi suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu și nu avem nici o posibilitate să fim eliberați de ea. Avem nevoie de un salvator, care să plătească această vină.

În timp ce în versetul 4 Dumnezeu este „Inițiatorul”, aici vedem pe Domnul Isus ca Cel care acționează. El „S-a dat pe Sine Însuși”. Ambele părți sunt arătate în Noul Testament. Pe de o parte este Dumnezeu, care a dat pe Fiul Său. Pe de altă parte este Fiul, care S-a dat pe Sine Însuși. Una ne arată ascultarea și dăruirea Sa față de Dumnezeu, cealaltă caracterul liber consimțit. Hristos S-a dat pe Sine Însuși. El a plătit totul și nu a reținut nimic. El este nu numai negustorul care a vândut tot ce avea (Matei 13,44), ci El a făcut mai mult. El S-a dat pe Sine Însuși. Când El a venit pe pământul acesta, El nu numai a renunțat la toate pretențiile Sale justificate (de Creator, ca Mesia, ca Domn), ci El S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă.

Noi nu putem fi preocupați niciodată destul cu jertfa Domnului nostru la cruce. Apostolul Pavel amintește starea de lucruri, că Domnul Isus S-a dat „pe Sine Însuși”, nu numai aici, ci și în alte locuri (Galateni 1,4; 2,19-20; Efeseni 5,2,25; Tit 2,14). De fiecare dată dăruirea Sa este legată de o consecință deosebită. Faptul că El „Însuși” a făcut-o subliniază în toate cazurile ce a făcut *Hristos*. Nimeni altul nu *voia* să facă această lucrare. Și nimeni altul nici nu ar fi *putut* s-o facă. Nimeni altul decât numai „El Însuși” putea să fie Salvatorul nostru. De aceea acest „trebuie” sfânt stătea deasupra vieții Lui. „Fiul Omului *trebuie* să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit și a treia zi să învieze” (Luca 24,7). Nu era o altă cale. Că El „S-a dat”, aceasta arată fără îndoială spre Golgota.

S-a dat pentru toți

De la dimensiunea prețului de răscumpărare nu este nimeni exclus. S-a plătit pentru toți oamenii, dar devine efectiv numai în cazul celor care realmente se folosesc de el. Apostolul Pavel folosește din nou cuvântul „toți”. În locul acesta trebuie să diferențiem cu grijă între *ispășire*, pe de o parte, și *suplinire*, pe de altă parte. Biblia ne arată ambele.

Ispășire înseamnă, că Domnul Isus prin lucrarea Sa la cruce a creat o bază, prin care Dumnezeu a fost satisfăcut și El poate acorda mântuire tuturor oamenilor. Ispășirea are loc cu privire la Dumnezeu. Noi am jignit și dezonorat pe Dumnezeul sfânt prin păcatele noastre. Această dezonorare a fost îndepărtată prin lucrarea de ispășire făcută de Domnul Isus – independent de faptul dacă va fi mântuit vreun om sau nu. Dumnezeu a fost pe deplin

satisfăcut și glorificat prin lucrarea de la cruce. Ispășirea are deci a face cu liniștirea mâniei lui Dumnezeu cu privire la păcat. Noi nu ar trebui să bagatelizăm cât de mult L-a jignit păcatul pe Dumnezeu. Deseori noi vedem numai partea noastră, dar ar trebui să vedem mai mult partea lui Dumnezeu. Fiecare păcat este o dezonorare a lui Dumnezeu. Aceasta a trebuit în primul rând îndepărtată. Însă ispășirea singură nu mântuie pe nici un om. Ea este premisa necesară. Ca să fie mântuit, fiecare om trebuie să ia personal pentru sine lucrarea de mântuire. El trebuie să ia pe Domnul Isus ca Înlocuitor al lui și să creadă că El a purtat în locul lui judecata și a mers la moarte.

Domnul Isus nu Și-a dat viața pentru *mântuirea* tuturor oamenilor, ci ca *preț de răscumpărare*. Această diferență este importantă. Prețul de răscumpărare a fost plătit. Prin aceasta s-a pus baza pe care Dumnezeu poate primi păcătoși. Fiecare poate veni. Ispășirea are a face cu toți. Suplinirea dimpotrivă, numai cu aceia care primesc pe Domnul Isus prin credință și iau pentru ei înșiși lucrarea Sa ca Suplinitor.

Un loc paralel important la versetul nostru este în evanghelia după Marcu 10,45. Acolo avem latura suplinirii. Domnul Isus spune despre Sine Însuși: „Căci tot așa, Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți.” Diferența față de versetul nostru este evidentă. O dată se spune „pentru *toți*” și o dată se spune „pentru *mulți*”. Ceea ce cititorului îi scapă sunt prepozițiile diferite „pentru” din textul original. În 1 Timotei 2 prepoziția înseamnă „cu privire la” în timp ce în evanghelia după Marcu 10 înseamnă „în locul”. „Cu privire la” se poate traduce alternativ „spre cel mai bine sau în avantajul altuia”. „În locul” înseamnă dimpotrivă „înlocuitor” sau „de aceeași valoare”. Prima este ispășirea. A doua este suplinirea. Domnul Isus a murit „cu privire la toți oamenii” (ispășirea), dar El nu a murit „pentru toți oamenii” (suplinirea). Să afirmi că El a murit pentru toți oamenii este în totală opoziție cu învățătura Noului Testament. Este învățătura rea și greșită a împăcării universale.

Apostolul Pavel aduce în epistola către Romani 3,22 aceste două laturi foarte frumos împreună. El scrie: „... dreptate a lui Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos, către toți și peste toți cei care cred.” „Către toți” arată gândul ispășirii. Iarși sunt „toți” numiți. „Peste toți cei care cred” arată gândul suplinirii. Păcătosul trebuie să vină. El trebuie să creadă.

Mărturie dată la timpul ei

Urmează o a patra afirmație. Ea se referă la faptul că despre realitatea minunată a mântuirii, pe care Pavel a descris-o, trebuia dată mărturie. În Vechiul Testament rămâne ascuns ce avea Dumnezeu în inimă. Abia după ce Domnul Isus a venit pe pământ și a făcut lucrarea de la cruce, se putea vorbi de faptul că Dumnezeu Mântuitorul vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștință de adevăr. Abia după aceea se putea vorbi de faptul, că Domnul Isus ca Mijlocitor a pus baza lucrării de ispășire, că oamenii pierduți pot fi acum împăcați cu Dumnezeu. Acest timp nu a venit mai înainte. Dar acum acest timp a sosit. Deseori noi îl numim – și pe drept – timpul harului. Este un timp caracterizat prin har. Epistola 2 Corinteni 6,2 vorbește despre „timpul potrivit”, despre „ziua mântuirii”. Aceasta este perioada de timp în care harul lui Dumnezeu se duce la toți oamenii, ca să mântuiască pe aceia care iau pentru ei personal lucrarea de la cruce. Este un timp unic în felul lui – clar diferențiat de toate celelalte perioade de timp (perioade ale mântuirii) în lucrarea lui Dumnezeu cu oamenii.

Versetul 7:

„pentru care am fost pus predicator și apostol (spun adevărul, nu mint), un învățător al neamurilor în credință și în adevăr.”

Pavel o unealtă în mâna lui Dumnezeu

„Pentru care” se referă la mărturia din versetul 6. Pavel era o unealtă cu totul deosebită în mâna lui Dumnezeu. El era apostolul națiunilor. După ce el a avut înaintea porților Damascului o întâlnire personală cu Domnul înviat și glorificat în cer și L-a primit prin credință, Anania a fost trimis la el cu cuvintele: „Du-te, căci el este un vas pe care Mi l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea lui Israel” (Faptele Apostolilor 9,15). Pavel a împlinit cu credincioșie această misiune. Despre aceasta dă mărturie, printre altele, versetul acesta.

Pavel a fost „pus”. Aceasta nu înseamnă că el ar fi fost „ordinat” prin vreo ceremonie bisericească. „Ordinarea” este o invenție a omului religios. Noul Testament nu dă nici un indiciu în acest sens. Pavel nu a fost instruit teologic în adevărul creștin. El nu a învățat în nici o școală omenească sau alte instituții de instruire, ci Dumnezeu l-a pregătit și l-a pus. Pavel a fost pus de Dumnezeu Însuși în lucrare. Aceasta a rămas așa până în zilele noastre.

Predicator, apostol și învățător al neamurilor

Pavel numește trei titluri care caracterizează slujba lui. El era un predicator (textual: vestitor, strigător public, crainic, mesager), un apostol și un învățător al neamurilor.

- Un *predicator* este unul care vorbește pentru altul. Accentul se pune pe actul predicării și vestirii. Autoritățile politice din Imperiul Roman trimiteau un predicator (vestitor, crainic), atunci când aveau ceva de comunicat supușilor lor. Un predicator era un „strigător public”. Nici un predicator nu ar fi avut îndrăzneala să schimbe mesajul, să adauge ceva sau să dea la o parte ceva din el. Așa a vestit Pavel cu toată credincioșia ce i-a fost încredințat. El nu a lăsat nimic la o parte. El nu a adăugat nimic. El nu a schimbat nimic. El era într-adevăr așa de mult una cu ceea ce predica, că de mai multe ori numește „Evanghelia mea” (de exemplu Romani 2,16; 16,25; 2 Timotei 2,8). Cu toate acestea el era permanent conștient, că era Evanghelia lui Dumnezeu, adică mesajul își avea originea în Dumnezeu.
- Pavel era nu numai un predicator. El era totodată un *apostol*. Tradus textual aceasta înseamnă că el era un „trimis”. Dar referirea la aceasta ne face să ne gândim în mod deosebit la autoritatea cu care el vestea mesajul. El era un apostol pus de Dumnezeu. Aceasta oferea cuvintelor sale o autoritate deosebită. Completarea „spun adevărul, nu mint” subliniază acest punct. Nu poate fi nici o îndoială că el era un apostol. Față de credincioșii din Galatia el subliniază în mod deosebit acest punct. Scrisoarea trimisă lor are în introducere cuvintele: „Pavel, apostol nu de la oameni, nici prin om, ci prin Isus Hristos și Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat dintre cei morți” (Galateni 1,1). Au fost totdeauna oameni care s-au îndoit de slujba de apostol a lui Pavel. De aceea acest punct este de mai multe ori subliniat.

- În sfârșit, Pavel se numește un *învățător al neamurilor*. Pavel avea nu numai un mesaj, pe care el îl vestea cu autoritate. El era și acela care a explicat lucrurile referitoare la mântuirea lui Dumnezeu și le-a pus pe inimi. În această lucrare slujba sa nu s-a limitat numai la națiunea iudaică, ci el era un învățător al națiunilor. Acesta era caracterul slujbei sale, care aici este accentuat în mod deosebit. El scrie credincioșilor din Roma: „V-o spun vouă, celor dintre neamuri: întrucât sunt apostol al neamurilor, îmi slăvesc slujba” (Romani 11,13).

În credință și adevăr

Adaosul „în credință și adevăr” poate fi înțeles diferit. Este posibil ca Pavel să se gândească aici la sfera credinței și adevărului, care este revelată și făcută cunoscut în Evanghelie. În vechiul legământ aceasta era altfel. Acolo nu era în „credință și dragoste”, ci acolo era vorba de fapte și cerințe. Este de asemenea posibil, ca Pavel să se gândească la însușirile slujbei sale. El trăia în ceea ce el prezenta altora. Viața lui era realmente o viață de credință și predica lui corespundea adevărului divin.

Versetul 8

„Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc, ridicând mâini curate, fără mânie și fără îndoieli.”

Eu vreau deci

Cu acest verset Pavel încheie oarecum prima parte a învățaturii sale din acest capitol. Totodată el introduce o nouă temă, în care dă lui Timotei o învățătură specială referitoare la bărbați și la femei.

Formularea „vreau deci” arată că Pavel vorbește cu autoritate apostolică – dar totodată împuternicit de Dumnezeu. S-ar mai putea traduce alternativ: „poruncesc”. Cu toate că el era legat de Timotei cu legături de dragoste și prietenie, el pune mare accent pe spusesele sale. Este evident că în Efes – unde Timotei se afla - era un motiv concret pentru aceasta. Timotei avea însărcinarea să poarte grijă ca această îndrumare să fie transpusă în practică.

În versetul acesta și în versetele următoare Pavel nu redă părerea lui proprie, ci este vorba de cerințele lui Dumnezeu. Aceste cerințe erau valabile atunci și sunt valabile și astăzi. Cu atât mai mult este de mirare că aceste cerințe sunt ignorate în cea mai mare parte a creștinătății.

Excurs: bărbat și femeie

Tocmai indicațiile Bibliei referitoare la bărbat și femeie au fost atacate violent în ultimele decenii. Și cu toate acestea învățăturile lui Dumnezeu sunt clare și precise în această privință. Cel puțin în 5 locuri din epistole este tratată tema „bărbat și femeie”. În trei locuri – în epistola către Efeseni 5, Coloseni 3 și 1 Petru 3 - este vorba special de bărbat și femeie în căsnicie, în timp ce în celelalte două locuri – în epistola 1 Corinteni 11 și 1 Timotei 2 - este

vorba de bărbat și femeie în general. Aceasta trebuie s-o reținem bine. Capitolul nostru nu este deci dedicat special căsniciei, ci este tratat la modul general. Soții și soțiile sunt desigur incluși. Este important să vedem clar aceasta, atunci când vom studia aceste versete. Apostolul Pavel dă aici indicații referitoare la comportarea bărbaților și femeilor, atunci când ei sunt în public.

Indicațiile lui Dumnezeu referitoare la bărbat și femeie au la bază ordinea creației lui Dumnezeu. La aceasta se face aproape totdeauna referire în locurile citate. În această ordine totul pornește de la Dumnezeu. El a creat și făcut bărbatul și femeia. De aceea El are și „drept de a dispune”. În afară de aceasta, în înțelepciunea Lui El a făcut totul așa fel, că bărbatul și femeia, în ceea ce privește ființa lor, sunt diferiți și au misiuni diferite, corespunzător ființei lor. Bărbatul a primit de la Dumnezeu responsabilitatea conducerii. El este „capul”. Femeia dimpotrivă – făcută din coasta lui Adam – este „inima”. Dumnezeu dorește ca aceste diferențe să fie vizibile, în timp ce dușmanul lui Dumnezeu încearcă să le șteargă. În acest câmp de tensiune trăim noi astăzi. Pe lângă aceasta este important să se vadă că aceste diferențe se referă în primul rând la creația naturală și nu la noua creație. Dacă studiem poziția noastră de creaturi, bărbatul și femeia sunt diferiți. Dacă studiem poziția noastră în Hristos, atunci aceste diferențe nu mai există (compară cu Galateni 3,28). Ordinea creației naturale a lui Dumnezeu nu este anulată de noua creație în Hristos. În al doilea rând trebuie să vedem clar, că diferența dintre bărbat și femeie nu are nimic a face cu „valoarea” sau „demnitatea”. O diferență de „rang” nu înseamnă nici pe departe o diferență de „valoare” sau de „demnitate”. Bărbatul și femeia *au absolut aceeași valoare*, dar ei *nu au același rang*. Dacă ținem seama de aceasta, ne va ajuta să înțelegem mai bine versetele care urmează și mai ales să acceptăm mai bine lucrurile.

Rugăciunea

Versetul face foarte clar patru lucruri. Mai întâi se îndreaptă atenția spre faptul că trebuie să *se facă rugăciuni* publice. În al doilea rând se răspunde la întrebarea, *cine* să se roage public. Sunt bărbații – și nu femeile. În al treilea rând se răspunde la întrebarea, *unde* trebuie făcute rugăciunile, și anume în orice loc. În al patrulea rând învățăm în ce *atitudine* lăuntrică trebuie să se roage bărbații. Ei trebuie să ridice mâini sfinte și anume, fără mânie și fără îndoieli.

Pavel se adresează mai întâi bărbaților și le cere să se roage în public. În rugăciune noi vorbim lui Dumnezeu. Când citim Cuvântul Său, atunci El ne vorbește nouă. Ambele sunt necesare și indispensabile pentru o viață de credință sănătoasă. Una din caracteristicile Casei lui Dumnezeu este, că acolo se fac rugăciuni. Este vorba de rugăciuni publice.

Când noi ne rugăm lui Dumnezeu public, aceasta înseamnă că noi aducem înaintea lui Dumnezeu subiectul rugăciunii noastre – fie că este vorba de laudă, de mulțumire, de adorare sau mijlocire. Noi facem aceasta scurt, clar și concret. Rugăciunea publică nu este dată, ca noi să ținem lui Dumnezeu prelegeri lungi. Nicidecum nu trebuie să ținem prelegeri lui Dumnezeu. El știe mai bine decât noi. Dar este valabilă și pentru ascultători. Învățătură primim în predică, și nu în rugăciune. De asemenea nu este necesar pentru rugăciunile noastre să facem introduceri lungi sau formulări de încheiere care sună bine. Vrem să ne amintim, că noi chemăm ca Tată pe Cel care judecă fără părtinire (1 Petru 1,17). Aceasta înseamnă că există o formă, pe care trebuie s-o păstrăm, dar în rest în public ne rugăm scurt și precis. Ne gândim la indicațiile pe care Domnul le dă în predica de pe Munte: „Când vă rugați, să nu fiți

ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile străzilor, ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata.” (Matei 6,5). Cine se roagă public este „portavoce” pentru alții, dar el se roagă lui Dumnezeu și nu în primul rând să fie auzit și văzut de alții.

Bărbații

Pavel se adresează deci bărbaților. Cuvântul bărbați este însoțit de articol hotărât. Fără îndoială nu mai este vorba de „oameni” – ca mai înainte -, ci de bărbați. Bărbații trebuie să se roage. Concluzia inversă este clară, că femeile nu trebuie să se roage public. Când bărbații și femeile sunt împreună în public, și se rostește o rugăciune, atunci este privilegiul – și responsabilitatea – bărbatului să se roage. Libertatea de a te ruga în orice loc, a fost dată bărbaților – și nu femeilor. Indicația este ușor de înțeles. Și totuși indicația este mereu încălcată – parțial cu scuze și explicații șubrede.

La modul cel mai general rugăciunea este desigur privilegiul tuturor copiilor lui Dumnezeu, fie ei bărbați sau femei. Găsim în Biblie femei diferite, care s-au rugat. Ne gândim de exemplu la rugăciunile Anei (1 Samuel 2) și Mariei (Luca 1). Conținutul rugăciunilor lor arată că ele erau mature spiritual. Dar erau rugăciuni personale și nu rugăciuni publice. Femeile nu se roagă public. Dumnezeu a prevăzut așa și a stabilit așa. Am văzut deja că cel care se roagă este „portavoce” pentru ceilalți și prin aceasta preia o anumită „funcție de conducere”. Tocmai de aceea femeia nu trebuie să se roage în prezența bărbaților. Conducerea în rugăciune o are bărbatul și nu femeia. Aceasta nu are nimic a face cu faptul că multe surori sunt mai mature spiritual decât bărbații, ci rânduiala se bazează pe ordinea creației lui Dumnezeu. „În Hristos” nu este nici o diferență. Aici bărbatul și femeia sunt egali. Dar când este vorba de poziția în ordinea creației și în Casa lui Dumnezeu, atunci sunt diferențe și Dumnezeu vrea ca aceste diferențe să fie vizibile.

Când surorile în cazuri deosebite – în domeniul particular sau când sunt numai ele împreună sau ca mame cu copiii lor - rostesc o rugăciune, atunci aceasta nu stă sub rânduiala acestui verset. Într-un astfel de caz este voia lui Dumnezeu, ca femeia să-și acopere capul. Rânduiala din 1 Corinteni 11 arată clar lucrul acesta.

„Bărbații” stau deci aici pe de o parte în contrast cu femeile. Pe de altă parte aici prin „bărbați” nu trebuie să înțelegem o grupă anumită de frați, care se deosebesc de alții prin „vârstă” sau „misiune” sau o presupusă „maturitate”. Este vorba de toți bărbații. Pentru rugăciune nu este necesar nici un dar. Fiecare frate poate rosti public o rugăciune. Toți frații au această libertate, desigur într-o atitudine lăuntrică corespunzătoare și sub călăuzirea Duhului Sfânt.

În orice loc

Apostolul Pavel ne arată clar, *unde* trebuie făcute rugăciunile. Bărbații trebuie să se roage în orice loc. Aceasta arată clar, că este vorba de rugăciunea publică. Este vorba de ocazii în care credincioșii sunt laolaltă și se face o rugăciune. Găsim această expresie și în 1 Corinteni 1,2; 2 Corinteni 2,14 și 1 Tesaloniceni 1,8. Din aceasta rezultă clar, că este vorba de locuri publice, în care se strâng oameni. Acestea pot fi adunarea locală, dar pot fi și alte ocazii. Oriunde ne strângem laolaltă, la conferințe, studii biblice, tabere, activități evanghelice, ore

de tineret, cercuri familiare, înmormântări, nunți, botezuri, etc., bărbații trebuie să se roage. Deci nu este vorba de anumite clădiri sfinte sau locuri speciale pentru servicii divine sau rugăciune, ci de faptul că credincioșii se strâng laolaltă public și se roagă.

Acest verset conține totodată o încurajare generală pentru rugăciunea publică. Desigur noi cunoaștem strângerea laolaltă pentru rugăciune a adunării locale. Dar ar fi mult prea puțin dacă am limita rugăciunea comună numai la aceasta. Oricând ne strângem laolaltă ca credincioși, este privilegiul bărbaților să rostească o rugăciune. De aceasta ar trebui să ne folosim mai mult.

Mâini sfinte (curate)

Pavel arată în continuare clar, în ce atitudine trebuie bărbații să se roage. Ei trebuie s-o facă, prin aceea că ridică mâini sfinte. Această expresie este de neînțeles literar în lumina altor locuri din Noul Testament, ea are un înțeles în sens figurat. Într-un alt context se spune de exemplu în Evrei 12,12 de asemenea în sens figurat despre mâinile noastre și despre genunchii noștri. Nu este foarte decisivă poziția corpului în momentul rugăciunii. La rugăciune putem îngenunchea, putem sta în picioare, putem șede. Că în acest moment – chiar și în exterior – acolo unde este posibil noi ocupăm o poziție de respect înaintea lui Dumnezeu, este de la sine înțeles. Dar nu aceasta este aici punctul decisiv. De altfel aceasta este valabil și pentru rugăciunea personală. Dacă cineva noaptea nu poate dormi sau este în spital, atunci el se poate ruga în pat. Când cineva merge cu autoturismul sau cu trenul, el se poate ruga acolo. Cine face o plimbare, el poate acolo vorbi cu Tatăl său ceresc ca în oricare alt loc.

În versetul nostru vrea să se spună, că acela care se roagă public și prin aceasta este „glasul” celorlalți, nu trebuie să fie încurcat în lucruri care nu sunt în concordanță cu mărturisirea credinței lui. Cel care se roagă trebuie să fie în concordanță morală cu Dumnezeu. Noi ne putem apropia de Dumnezeu numai cu mâini curate. În acest loc nu se folosește cuvântul des folosit pentru „sfânt”, care înseamnă „pus deoparte”. Este vorba de mâini „îndurătoare” sau „miloase”, deci mâini care nu sunt murdărite. Mâinile vorbesc despre acțiunile și activitățile vieții. Bărbații trebuie să fie miloși și îndurători în comportarea lor. Dacă dimpotrivă noi facem lucruri care nu corespund cu mărturisirea noastră, atunci nu ne putem ruga public. Noi avem mâini sfinte atunci când ne-am curățit și suntem mereu în judecare de sine înaintea Dumnezeului nostru. Ne este familiar gândul, că cu privire la frângerea pâinii noi trebuie să ne cercetăm și să punem în ordine lucrurile care nu sunt în ordine. Aceasta este valabil și cu privire la rugăciunea publică. 1 Petru 3,7 arată clar, că bărbații de exemplu prin comportarea lor greșită față de soțiile lor contribuie ca rugăciunile lor (în acest caz personale sau în familie) să fie împiedicate. Deci prin comportare greșită putem face ca rugăciunile noastre să nu aibă nici un efect. De aceea sunt necesare mâini sfinte. Psalmistul scrie deja: „Dacă aş fi privit la nelegiuire în inima mea, Domnul nu m-ar fi ascultat” (Psalm 66,18).

Fără mânie și fără îndoieli

Să ridici mâini curate (sfinte) include și faptul că noi o facem fără mânie și fără îndoieli.

Mânia – sau furia – descrie patima lăuntrică care se manifestă prin porniri în exterior sau un temperament ușor excitabil. Mânia are a face cu ceilalți oameni. Este vorba că noi suntem supărați pe alții. Biblia ne solicită de mai multe ori la unitate și acordă valoare mare, ca noi să

nu avem nimic împotriva unui frate sau a unei surori. Într-o atitudine lăuntrică de mânie nu putem rosti o rugăciune publică, ci trebuie să tăcem. „Fără mânie” include de asemenea, ca noi niciodată să nu folosim abuziv rugăciunea publică ca să atacăm pe un frate sau pe o soră, sau să-i învățăm.

Îndoielile par să se refere mai mult la Dumnezeu. Noi trebuie să fim convinși ce ne rugăm. Dacă nu suntem convinși, există pericolul ca nesiguranța noastră proprie să se transmită la alții. Să lăsăm la o parte în rugăciunea publică tot ce nu este marcat de claritate și siguranță. Totodată noi trebuie să ne rugăm cu deplină încredere că Dumnezeu ne aude și ne împlinește rugăciunea. Un exemplu de îndoieli găsim în cartea Faptele Apostolilor 12. Acolo adunarea s-a rugat pentru Petru. Când Domnul a împlinit rugăciunea și Petru sta înaintea ușii, nimeni nu voia să creadă că era adevărat el.

Domnul Isus Însuși a spus odinioară ucenicilor Săi: „Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acesta: ‚Ridică-te și aruncă-te în mare’, și nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, va avea lucrul cerut.” (Marcu 11,23). Apostolul Iacov scrie: „Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască; pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și aruncat de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale” (Iacov 1,6-8).

Rezumând putem spune, că atitudinea bărbaților la rugăciune în cazul unei rugăciuni publice trebuie să fie caracterizată de următoarele puncte:

- să aibă mâini curate
- să fie în pace și în dragoste față de ceilalți oameni
- să aibă deplină încredere față de Dumnezeu.

Versetul 9

„Tot așa, femeile să se gătească, având o îmbrăcămintă cuviincioasă, cu modestie și bun simț, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu îmbrăcămintă scumpă, ...”.

Tot așa, femeile

Expresia de la începutul versetului „tot așa” (sau: „în același fel”) a dat prilej la interpretări diferite, care parțial au fost provocate prin traduceri inexacte ale Bibliei. Pavel nicidecum nu vrea să spună, că femeile trebuie să se roage public la fel ca bărbații. Aceasta ar fi în contradicție cu alte afirmații ale Noului Testament. „Tot așa” se referă clar din punct de vedere gramatical la voia lui Pavel, pe care el a amintit-o în versetul 8. Noi am putea citi și așa: „Tot așa vreau ...”. Așa cum Pavel voia ca bărbații să se roage în orice loc, tot așa el învață pe surori aici să se împodobescă cu o înfățișare exterioară modestă. Indicațiile date aici sunt date deci sub referirea expresă la autoritatea apostolică a lui Pavel – sub călăuzirea Duhului Sfânt. Sunt afirmații biblice, care au valabilitate nelimitată în timp, și de aceea sunt decisive și pentru noi. Nu este vorba de o simplă părere, pe care o avea Pavel, sau de un sfat, pe care el voia să-l dea, ci de o indicație inspirată divin. De aceasta trebuie să se țină seama cu

atât mai mult, cu cât ceea ce noi citim acum este în totală contradicție cu părerea obișnuită din lumea aceasta – în care se include și lumea creștină. Sunt chiar mulți copii ai lui Dumnezeu care nu mai consideră aceste indicații ca fiind obligatorii. Însă ele sunt – ca și celelalte texte din Biblie – Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt Își păstrează valabilitatea.

Este în natura femeilor să se împodobească cu plăcere. Aceasta era așa și în Vechiul Testament. Era așa în timpul lui Pavel și a lui Timotei, și astăzi aceasta nu este altfel. Împotriva podoabei în sine însuși nu este nimic de spus. Dimpotrivă. Femeile trebuie să se împodobească. Întrebarea este însă, *cu ce* trebuie să se împodobească femeile creștine. În această privință acest verset trebuie privit în sens pozitiv.

Un exterior modest

Dacă rezumăm învățătura acestui verset, atunci vom vedea că este vorba de simplitate și bună-cuviință. Femeia nu trebuie să iasă în evidență prin exteriorul ei, ci exteriorul femeii trebuie să fie în concordanță cu mărturisirea ei creștină și cu mărturia ei. Exteriorul femeii – care printre altele se exprimă prin hainele și podoabele ei – nu este nicidecum indiferent. Deseori se spune, că pe Dumnezeu Îl interesează inima noastră și exteriorul nu joacă un rol așa de mare. Prima afirmație este adevărată. Contează foarte mult starea inimii noastre. Dar afirmația a doua nu este corectă. Contează de asemenea și exteriorul nostru. Exteriorul este deseori o oglindă a interiorului. Dacă în interior totul este în ordine, atunci aceasta se va vedea în afară. Noi trebuie să fim deplin conștienți de prezența lui Dumnezeu în Casa Sa, căruia nu-I scapă nimic. Dumnezeu privește la inimă și caută sinceritatea inimii. Dumnezeu vede de asemenea și comportarea noastră exterioară, care trebuie să fie în concordanță cu interiorul.

În privința aceasta vrem să accentuăm încă o dată, că aici este vorba de Casa lui Dumnezeu. Această indicare se referă nu numai la străngerile noastre laolaltă (ele sunt incluse), ci la toată viața publică a unei femei creștine. Ar fi greșit dacă surorile ar avea o „garderobă de duminică” și o „garderobă pentru restul zilelor”. Aceasta ar fi fățarnicie și cu certitudine nu este potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Prezentarea a ceea ce este Casa lui Dumnezeu și a ordinii legată de această Casă sunt puternic influențate de felul cum se prezintă femeile în exterior. Un gând paralel îl prezintă Pavel în epistola către Tit 2,10. Acolo sclavii creștini sunt solicitați să împodobească învățătura lui Dumnezeu Mântuitorul nostru.

„Exteriorul” (sau înfățișarea) vrea să spună aici prezentarea exterioară a unei femei. Această prezentare exterioară a unei persoane exprimă deseori ceva din caracterul pe care îl are acea persoană. Prin exteriorul ei (îmbrăcăminte, coafură, podoabă, fard, felul de a vorbi, reacția la diferite influențe) se arată altora ceva din ceea ce este ea și ce vrea să arate.

Împodobirea are gândul de bază de „rânduire”, „așezare împreună” sau „a termina complet”. Opusul acestui cuvânt este „haos”, deci harababură și dezordine. Din cuvântul grecesc s-a derivat cuvântul „cosmetică”. Interesant este, că cuvântul „modest” este foarte înrudit cu acesta. Modest înseamnă „cuvios”, „onorabil” și „decent”. Femeile creștine trebuie să se îmbrace și să se prezinte ordonat sau cu „gust bun”. Foarte evident se exprimă Solomon în cartea Proverbe: „ Femeia frumoasă și fără minte este ca un inel de aur pus în râțul unui port” (Proverbe 11,22).

Modestie și bun simț

Înfățișarea modestă se arată pozitiv în modestie și bun simț. Acestea sunt valori la care mulți oameni din lumea aceasta gândesc disprețuitor. Însă înaintea lui Dumnezeu sunt totuși valori, după care noi ar trebui să năzuim. „Modestia” este oroarea morală față de tot ce nu se cuvine. Este cumpătarea smerită. O femeie creștină va face totul, ca să nu părăsească limitele reținerii femeiești. „Bunul simț” este discernământul sănătos sau stăpânirea de sine, pe care Dumnezeu ne-a dat-o. În alte locuri cuvântul este tradus prin chibzuință. Sub călăuzirea Duhului Sfânt o femeie va recunoaște în lumina Cuvântului lui Dumnezeu ce dorește Dumnezeu de la ea. „Bună cuviința” are a face și cu „demnitatea” și „simțul rușinii”. O femeie creștină va face totul ca exteriorul ei să nu provoace plăcerea sexuală a bărbaților. Că o astfel de înfățișare într-un timp în care mass-media cere exact opusul și duhul timpului este total altfel, să prezinți polul opus al părerii uzuale din lumea aceasta ar trebui să fie clar.

Dar vrem să ne gândim și la partea opusă. O femeie poate tot așa în sens negativ să atragă atenția celorlalți asupra ei, prin aceea că ea conștient se îmbracă demodat sau neglijent și nepăsător. Cu siguranță aceasta nu este potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Este vorba de faptul că o femeie se prezintă modest și cuviincios și nu devine bătătoare la ochi într-o extremă sau alta. Aceasta face demnitatea unei femei. Despre femeia înțeleaptă din cartea Proverbe 31 se spune: „are haine de in subțire și de purpură”. O înfățișare exterioară demnă este oglinda unui interior demn.

După aceea Pavel amintește lucruri negative, care nu se potrivesc femeii modeste și cuviincioase. Ele se practicau în cultura greacă și romană a timpului acela și sunt actuale încă și astăzi – probabil într-o formă puțin schimbată.

- Împletitura părului: este vorba de coafuri complicate, care sunt realizate prin împletituri și înnodări artistice ale părului. Erau „forme” fastuoase, care nicidecum nu puteau fi denumite ca fiind simple. Foarte sigur nu este vorba de o coafură împletită simplu.
- Aur și mărgăritare (sau: perle): este vorba de podoabă prețioasă, care sau era purtată separat, sau frecvent era țesută în împletitura părului.
- Îmbrăcămintea scumpă sau podoaba este ceea ce poartă femeia ca să arate în exterior a fi ceva și să atragă atenția. Îmbrăcămintea și podoaba erau atunci ca și astăzi deseori un mijloc pentru a pune bogăția în spectacol și de a atrage atenția asupra persoanei proprii.

Și apostolul Petru se ocupă de această temă. El scrie: „Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care stă în împletirea părului și în purtarea de podoabe de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci omul ascuns al inimii, în frumusețea nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Căci așa se împodobeau odinioară sfințele femei care nădăjduiau în Dumnezeu” (1 Petru 3,3-5). Recunoaștem aici că nu este vorba ca femeia să poarte părul dezordonat și lăsat să crească în voia lui, sau că ea renunță total la orice fel de podoabă sau chiar la îmbrăcarea hainelor. Este mai degrabă vorba că o femeie creștină nu atrage atenția prin exteriorul ei, ci prin trăsăturile de caracter lăuntrice, care sunt de preț înaintea lui Dumnezeu. La acest punct se referă și Pavel în versetul următor al capitolului nostru.

Exteriorul unei femei nu trebuie să atragă atenția oamenilor asupra ei – și nicidecum a bărbaților -, ci interesele lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește să aibă bucurie de aceasta. Exteriorul femeii trebuie să fie în concordanță cu poziția ei înaintea lui Dumnezeu. Podoaba creștină slujește spre onoarea și bucuria lui Dumnezeu. Podoaba pământească poate fi atractivă înaintea oamenilor.

Versetul 10

„ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că se tem de Dumnezeu.”

În concordanță cu mărturisirea

Acum Pavel ajunge din nou să vorbească despre lucruri pozitive. Femeile creștine au o mărturisire. Ele mărturisesc că se tem de Dumnezeu. Ele trebuie să corespundă acestei mărturisiri – nu numai prin înfățișarea lor exterioară modestă, ci și prin fapte bune.

„Cum se cuvine” se referă la ce trebuie și ce este în concordanță cu temerea de Dumnezeu. Ceea ce se mărturisește trebuie confirmat prin atitudine interioară și prin comportare exterioară. Mărturisirea arată că se spune și se prezintă ceva și prin aceasta se face cunoscut public. Atitudinea lăuntrică, cuvintele și faptele trebuie să fie în concordanță și să se armonizeze. Numai atunci viața creștină este – la femei și la bărbați – în echilibru. Nu poți avea pretenția pentru tine că te temi de Dumnezeu și în același timp să ignori indicațiile Sale. Teama de Dumnezeu se arată printr-o atitudine de dragoste, respect și onoare față de Dumnezeu. Nu este vorba ca să ne fie frică de Dumnezeu, ci ca noi să-L recunoaștem în ceea ce este El.

Nu ar fi demn de acest verset, dacă noi l-am considera că este un fel de „regulament de îmbrăcăminte pentru femeile creștine”, pe care am vrea să-l respectăm într-un mod legalist și probabil l-am impune altora. Dumnezeu nu ne învață așa ceva în Noul Testament. Vor fi puse întrebări în care intuiția este diferită. Decisiv la toate întrebările care apar este, cum stă inima celui care întreabă față de Domnul Isus. Dacă este cu adevărat temere de Dumnezeu și dragoste în inimă, unei femei spirituale nu îi va fi greu să recunoască voia Domnului și s-o împlinească. Dacă inima bate pentru Domnul, toate întrebările vor primi răspuns. Solomon scrie în cartea Proverbe fiului său (dar este valabil și pentru „fiicele” sale): „Fiul meu, dacă vei primi cuvintele mele și vei păstra cu tine învățăturile mele, ... dacă o vei căuta ca argintul și vei umbla după ea ca după o comoară ascunsă, atunci vei înțelege frica de Domnul și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu” (Proverbe 2,1.4-5).

Fapte bune

Faptele bune nu constau în aceea, că o femeie se comportă modest în afară. Nu, domeniul de activitate al unei femei creștine este mare și în afară. Într-adevăr, ea nu se roagă și nu dă învățătură în public, așa cum fac bărbații, dar nu înseamnă că ea trebuie să fie inactivă. Găsim în Noul Testament exemple de astfel de femei. Maria a făcut o faptă bună Domnului (Matei 26,10). Dorca avea multe fapte bune (Faptele Apostolilor 9,36). Și alte femei, cum ar fi Priscila, Evodia, Sintichie și altele s-au înrolat în lucrarea Domnului.

Deci o femeie creștină trebuie să fie atractivă și să atragă atenția, dar nu prin aspectul ei exterior, ci prin prezentarea virtuților creștine (1 Petru 3,5) și prin fapte bune. Prin „fapte bune” în locul acesta se înțeleg acele fapte care în efectul lor sunt utile și pline de binecuvântare pentru alții. Desigur ele vor fi făcute spre onoarea și bucuria lui Dumnezeu. Dar în legătură cu Casa lui Dumnezeu, care este o casă de rugăciune pentru toți oamenii, faptele bune sunt spre binele celorlalți oameni. Aceștia pot fi atât frații noștri și surorile noastre de credință cât și oameni necredincioși. Pavel îi scrie lui Tit: „Adevărat este cuvântul acesta și vreau să stăruie cu tărie asupra acestor lucruri, pentru ca cei care au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dintâi în fapte bune. Aceste lucruri sunt bune și de folos pentru oameni.” (Tit 3,8) Astfel de fapte bune sunt totdeauna un rezultat al vieții noi și al dependenței de Dumnezeu (Efeseni 2,20).

Versetul 11

„Femeia să primească învățatură în tăcere, cu toată supunerea.”

În tăcere

O femeie, care se împodobește conform versetelor anterioare, corespunde gândurilor lui Dumnezeu pentru Casa Sa. O astfel de femeie nu va avea dorința să stea pe prim plan și să atragă privirile celorlalți asupra ei, ci ea se va comporta discret și va rămâne pe planul secund. Un exemplu frumos găsim la Rebeca. De îndată ce ea a văzut pe Isaac, ea s-a acoperit cu voalul. Ea s-a retras accesului altora. Cineva a spus odată: „Cu cât o soră se ascunde mai mult, cu atât ea este mai frumoasă.” Gândurile lui Dumnezeu în privința aceasta au rămas până astăzi neschimbate, chiar dacă lumea din jurul nostru învață și practică altceva.

Sunt comentatori care aplică aceste indicații numai la strângerile laolaltă ale credincioșilor. Este adevărat, apostolul Pavel prezintă în 1 Corinteni 14,34-35 gânduri asemănătoare și acolo se referă la strângerile laolaltă ale Adunării. Aici însă se merge mai departe și este exprimat la modul general. Este vorba de comportarea în public.

Afirmația din versetul 11 începe cu tăcerea și ea se termină în versetul 12 cu tăcerea. Învățătura cu privire la comportarea femeii este, ca să zicem așa, încadrată de viață retrasă. Este primirea domeniului pe care Dumnezeu l-a dat unei femei. Între acestea avem o afirmație pozitivă și una negativă.

Viața în tăcere este ceva care este valabil nu numai pentru femei. Locuri ca cele din 1 Tesaloniceni 4,11 și 2 Tesaloniceni 3,12 arată clar că și bărbații sunt solicitați la o viață în tăcere. Noi vrem să fim atât în tăcere cât și să lucrăm în tăcere. O viață bătătoare la ochi în afară nu este viața unui creștin adevărat.

Învățarea este un proces

Femeia trebuie să primească învățatură. „A învăța” înseamnă să fi ca un elev sau ca un ucenic. Cuvântul este înrudit cu cuvântul folosit pentru „ucenic”. Este vorba, ca o femeie să ia seama cu atenție la ceea ce se spune. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie primit și să dea roade în viață, așa fel ca noi să putem urma mai bine pe Domnul nostru. Forma timpului folosită arată

clar că primirea de învățătură este un proces de durată. Este ceva care mereu trebuie făcut. Atâta timp cât trăim pe pământ, rămânem – fie femeie, fie bărbat – primitori de învățătură. Noi părăsim școala lui Dumnezeu abia când vom părăsi pământul.

Supunere

Supunere înseamnă să te subordonezi la ceva. Aceasta ne vine greu tuturor. De aceea în Noul Testament solicitarea de a se supune este valabilă nu numai pentru femeie, ci și pentru bărbat. Romani 13,1 ne amintește tuturor să fim supuși autorității. În 1 Petru 5,5 cei tineri sunt solicitați să se supună celor bătrâni și în Efeseni 5,21 se spune că noi trebuie să fim supuși unii altora. Însă nici unei grupe de credincioși nu i se dă această indicație așa de des cum se dă femeilor (1 Corinteni 14,34; Efeseni 5,22; Coloseni 3,18; Tit 2,5; 1 Petru 3,15). Vedem că de la început efortul dușmanului a fost să scoată femeia din poziția ei de subordonare.

Se pune întrebarea, cui să i se supună femeia. În locurile din Biblie care tratează relația dintre soț și soție, aceasta este clar. Femeia este subordonată bărbatului. Aceasta înseamnă, că ea îl recunoaște și îl respectă în poziția pe care Dumnezeu i-a dat-o lui. Este foarte posibil ca Pavel să aibă și aici acest gând și îl aplică în general la bărbat și femeie. Continuarea în versetul 12 lasă în orice caz să se înțeleagă aceasta. Dar este posibil și că Pavel aici vorbește de supunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu. Se vorbește de „toată” supunerea, adică în această supunere nu este nici o excepție. Noi trebuie să fim supuși Cuvântului lui Dumnezeu sub orice formă. Aceasta este valabil și pentru aceste indicații. Dacă o femeie desconsideră indicațiile date aici, atunci ea părăsește locul pe care i l-a dat Dumnezeu ei.

Un exemplu frumos pentru o femeie care s-a comportat conform acestui verset – fără să-l cunoască – este Maria din Betania. Ea s-a așezat la picioarele lui Isus și a ascultat cuvintele Lui (Luca 10,39). Aici avem atât tăcerea cât și supunerea. Un alt exemplu este Lidia, a cărei inimă a deschis-o Domnul, ca să ia aminte la ce spunea Pavel (Faptele Apostolilor 16,14).

Versetul 12

„Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să rămână în tăcere.”

Un cuvânt nepopular

Femeia nu are nici o poziție publică în Casa lui Dumnezeu. Aceasta a rezervat-o Dumnezeu bărbaților. Drept urmare Pavel spune aici, că el nu permite unei femei să dea învățătură. Pavel este foarte clar în privința aceasta. El spune: „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții”. O comparație cu alte locuri din Scriptură (Faptele Apostolilor 26,1; 1 Corinteni 14,34; 16,7) arată clar că este vorba de o interdicție. Pavel nu scrie aceasta, deoarece el nu ar fi putut suferi femeile, ci pentru că Duhul Sfânt l-a însărcinat să scrie așa. Această afirmație a lui Pavel nu se potrivește timpului nostru și totuși ea este Cuvântul lui Dumnezeu. Această indicație este ignorată în mare măsură în creștinătate și călcată în picioare.

Pavel amintește atât darea de învățătură cât și stăpânirea. Învățarea altora stă evident în contrast cu primirea de învățătură din versetul 11, și dominarea stă în contrast cu supunerea.

Dumnezeu dorește ca ordinea Sa să fie respectată, în timp ce diavolul dorește să producă contrariul.

Să nu învețe pe alții

În epistolele adresate lui Timotei găsim repetată indicația referitoare la învățatură și a învăța pe alții (de exemplu 1 Timotei 4,11; 6,3; 2 Timotei 2,2). Înseamnă „să fi un învățător”. Este vorba de faptul că învățătura biblică trebuie făcută cunoscut de bărbați și nu de femei. A învăța pe alții nu înseamnă altceva decât să comentezi și să explici Cuvântul. Femeile nu au voie să facă aceasta în public. Aceasta nu este în contradicție cu Tit 2,3, unde citim că femeile în vârstă trebuie „să învețe pe alții ce este drept”, prin aceea că ele dau învățatură femeilor tinere. Cuvântul folosit acolo pentru „a învăța pe alții” înseamnă „a îndruma” și are mai mult sensul îndrumării în probleme practice. Nu este expunerea învățaturii biblice. Afirmatia nu este nici în contradicție cu 2 Timotei 3,15, unde învățăm că Timotei a fost instruit de două femei – mama lui și bunica lui – în Cuvântul lui Dumnezeu. Această instruire a fost în totul la locul ei, deoarece ea a avut loc în atmosfera familiei și nu în public. În cartea Faptele Apostolilor este chiar vorba de surori care au prorocit (Faptele Apostolilor 21,9). Desigur se observă că nu se spune unde și în ce context au prorocit. Foarte sigur nu au făcut-o într-o întrunire publică. Tocmai la aceasta se referă aici. Este vorba, că o femeie nu trebuie să ia poziția unui învățător în întrunirile publice ale credincioșilor (în orele de zidire spirituală, de studiu al Cuvântului, conferințe, ore biblice, etc.). Același lucru este valabil pentru o slujbă creștină. Când o femeie scrie o carte de învățatură cu conținut creștin, aceasta nu este altceva decât ce aici nu este permis.

Să nu se ridice mai presus de bărbat

Pavel arată acum, ce urmări sunt, dacă o femeie încalcă indicațiile biblice și părăsește locul dat ei de Dumnezeu. O soră, care dă învățatură, stăpânește peste bărbat. Stăpânire înseamnă aici „exercitarea autorității”, „să acționezi despotic” sau „să domini pe cineva”. Femeia nu trebuie să facă așa. Ea nu trebuie – și aceasta este spus la modul cel mai general - să exercite autoritate asupra bărbaților (asupra genului masculin). Această indicație își are originea – așa cum arată clar versetul următor – în ordinea din creația lui Dumnezeu. Dumnezeu a prevăzut în ordinea din creație, ca bărbatul să fie capul. Este foarte posibil ca o femeie să fie mai spirituală decât un bărbat, este foarte posibil ca ea să dispună de o forță morală mai mare. Dar aceasta încă nu-i dă dreptul să ocupe poziția bărbatului. Un fel de gândire spirituală bună se exprimă tocmai prin aceea, că o soră nu permite să se vadă la ea așa ceva. Dar mai este încă ceva. După căderea în păcat, Dumnezeu a spus Evei, că Adam va stăpâni peste ea (Geneza 3,16). Acesta era o parte a blestemului care a venit peste ea. Acest blestem nu a fost înlăturat total din creștinism și în nici un caz nu trebuie reintrodus.

Fapt este că acela care dă învățatură, într-un anumit sens stă deasupra acelor care primesc învățatură. Un învățător stă deasupra elevilor lui. Noi oamenii învățăm în general de sus în jos. Aceasta este într-un anumit sens o exercitare de autoritate. În Scriptură nu cunoaștem nici o femeie care dă public învățatură sau evanghelizează public. Aceasta este valabil nu numai atunci când sunt de față bărbați, ci este valabil principial – când este vorba de o lucrare publică. Este de la sine înțeles că surorile pot discuta între ele despre Domnul lor și despre

Cuvântul lui Dumnezeu. Ele pot împărtăși experiențe și se pot ajuta reciproc. Dar ele nu trebuie să dea învățătură. Aceasta nu este în nici un caz un cusur la surori, dar Dumnezeu nu dorește aceasta – și în versetele următoare El ne spune și de ce nu dorește.

În legătură cu această poruncă sunt pentru noi două pericole. Unul este acela, că bărbații nu și împlinesc misiunea și în locul lor femeile iau Cuvântul și dau învățătură. Celălalt pericol este, că femeile nu mai spun absolut nimic și tac chiar și în domeniul familiar. Este greu în fiecare caz în parte să stabilești reguli. Principiile sunt foarte clare și în transpunerea lor în practică trebuie să stăm în legătură cu Domnul. Astfel de întrebări se pun de exemplu în slujbele în școala duminicală, în lucrarea cu surorile tinere sau când surorile sunt singure în câmpul de misiune.

Versetul 13

„Căci întâi a fost întocmit Adam, și apoi Eva.”

Înapoi la început

Pavel merge acum înapoi până la început, ca să justifice această interdicție prin două argumente. Cuvântul „căci” arată clar că este o justificare a versetului 12. El începe cu ordinea creației lui Dumnezeu din Paradis și apoi vorbește în al doilea rând despre căderea în păcat. Această expunere de dovezi arată foarte clar că interdicția din versetul 12 este generală și nelimitată în timp. Nu era o indicație valabilă numai în iudaism. Nu era o indicație care își avea explicația în stările și împrejurările din Efes sau Corint. Acestea sunt argumente, care se aduc deseori ca să definească indicațiile ca fiind lipsite de rațiune. Nu, explicația se bazează pe ordinea pe care Dumnezeu a stabilit-o deja în creație. Această ordine face parte din ordinea în Casa lui Dumnezeu.

Întocmit mai întâi

Adam a fost întocmit întâi. „A întocmi” înseamnă „a forma” sau „a modela”. În Geneza 2,7 citim: „Și Domnul Dumnezeu a făcut pe om”. În Geneza 1,27 se spune că Dumnezeu a creat pe om. Folosirea acestor două cuvinte diferite nu este fără motiv. Când Dumnezeu creează ceva din nimic, aceasta ne arată *atotputernicia Sa de Creator*. Când însă El face ceva (sau modelează), aceasta ne arată *înțelepciunea Sa de Creator*. Dumnezeu a făcut creația cu înțelepciune. Înțelepciunea Sa se vede în mod deosebit în cununa creației – în oameni. El a făcut om și femeie. El i-a făcut diferiți. Și în înțelepciunea Sa le-a dat o poziție diferită și un domeniu diferit de acțiune. În înțelepciunea Sa Creatorul a alcătuit pe fiecare – bărbat și femeie – așa fel că ei pot să ocupe locul lor spre slava Sa. Este misiunea și responsabilitatea noastră să respectăm aceasta.

Cuvântul „întâi” arată pe de o parte o succesiune în timp. Adam a fost făcut, în ceea ce privește timpul, înaintea Evei. La început el a fost singur, până în momentul când Dumnezeu i-a dat pe Eva alături de el. Dar nu numai aceasta. În folosirea acestui cuvânt recunoaștem nu numai o succesiune în timp, ci în el se include și gândul de „prioritate”. S-ar mai putea traduce alternativ, că Dumnezeu a creat pe Adam ca „superior” sau „cel mai dinainte”. În

acest sens folosește Pavel cuvântul în 1 Timotei 1,15, unde el se numește ca „cel dintâi” dintre păcătoși. În ceea ce privește timpul, Pavel nu era nicidecum cel dintâi care a păcătuit. Ce vrea el să spună este, că el se denumește ca fiind acela care s-a încărcat cu cea mai mare vină. Deci Adam avea nu numai prioritatea în timp, ci el avea întâietatea în stăpânire. Un argument asemănător folosește Pavel și în 1 Corinteni 11,8-9. Pentru femeie este o mare binecuvântare dacă ea recunoaște cu mulțumire această ordine divină, care vine din creație, și nu i se împotrivesc. Când Eva s-a împotrivit a venit catastrofa.

Versetul 14

„Și nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii.”

Înșelăciunea prin șarpe

Crearea omului este tot așa de puțin un mit ca și căderea în păcat. Relatarea din Geneza prezintă lucrurile așa cum ele au avut realmente loc. Amândoi – Adam și Eva – au luat parte la ea. Amândoi au făcut greșeli și și-au părăsit locul. Eva nu a fost „în tăcere”, când ea a început să discute cu șarpele. Dar nu numai aceasta. A urmat a doua greșală. Eva a preluat conducerea și prin aceasta s-a așezat pe locul care aparținea bărbatului ei. Despre Adam nu citim că el a vorbit. El a tăcut, atunci când ar fi trebuit să vorbească. Și apoi a arătat slăbiciune în conducere și s-a lăsat condus de femeia lui, în loc să ia inițiativa spre bine. Și așa au căzut amândoi în încălcarea poruncii.

În Romani 5,15 încălcarea este pusă în legătură cu păcatul lui Adam. Aici Pavel o leagă în expunerea de dovezi cu păcatul Evei. Tradus textual „încălcarea” înseamnă „depășirea unei granițe” sau „încălcarea unei porunci”. Tocmai aceasta a fost ceea ce a făcut Eva. Forma de timp a verbului arată că această acțiune de încălcare petrecută în trecut are urmări vaste, care există până astăzi.

Textul de bază pentru „a amăgi” folosește aici două cuvinte diferite. La Adam este folosit un cuvânt cu intensitate mai mică. Era o amăgire mai simplă, la Eva dimpotrivă era o amăgire deosebită. Ea a fost amăgită prin viclenia șarpelui (compară cu 2 Corinteni 11,2). S-ar putea spune, că ea a fost amăgită „în întregime”. Prin aceasta nicidecum nu s-a spus că vina lui Adam era mai mică. El acționează conștient și bine judecat. Dar nu despre aceasta se vorbește aici. Aici este vorba, că Eva a părăsit locul dat ei de Dumnezeu.

Adam a urmat din dragoste pe soția lui. Ea dimpotrivă, a preluat conducerea și a dat la o parte ordinea divină. Ea a preluat domnia și a luat hotărâri fără soțul ei. Așa s-a declanșat nenorocirea. Dumnezeu nu a destinat pe Eva ca conducătoare, ci pe Adam. Deoarece ea a preluat poziția soțului ei, urmările au fost fatale. Tocmai de aceea Dumnezeu nu dorește ca surorile să preia o funcție de conducere în Casa lui Dumnezeu și rolul de conducător, pe care Dumnezeu l-a dat lui Adam. În respectarea acestui principiu este inclusă binecuvântare.

Faptul că femeile trebuie să tacă în strângerile laolaltă și să nu dea învățătură, nu are nicidecum a face cu faptul că Pavel ar fi fost un „dușman al femeilor”. Acest fapt nici nu este tipic creștin. El nici nu este legat de timp, ci el decurge din voia lui Dumnezeu din trecut, care își are începutul deja în ordinea din creație. Această ordine a creației lui Dumnezeu este neschimbabilă și este valabilă pentru toate timpurile.

Versetul 15

„Totuși ea va fi mântuită născând copii, dacă stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.”

Un verset greu

Versetul de încheiere al acestui capitol este unul din cele mai grele versete din toată epistola. Aproape că nu este un alt verset în această epistolă pentru care există așa de multe încercări de explicare diferite – parțial chiar aduse de departe. Unii comentatori se gândesc la o făgăduință dată de Dumnezeu Evei. Alții gândesc că ar fi vorba de Maria, mama Domnului Isus. Aceste două explicații sunt foarte sigur excluse, deoarece ele nu dau nici un sens. Alții la rândul lor iau acest verset ca „dovadă” că femeile credincioase trebuie să nască cât mai mulți copii posibil. Și acest punct de vedere se exclude la o interpretare rațională a Scripturii. Dar în afară de aceasta nu este cu totul clar ce vrea Pavel să spună.

Cu toate acestea sunt unele argumente, care sunt incontestabile și pe care vrem să le analizăm:

- Fapt este în primul rând, că acest verset este evident o încurajare pentru femeile tinere. El conține o făgăduință a lui Dumnezeu pentru pământul acesta. Astfel de făgăduințe nu sunt prea multe în Noul Testament. În timp ce binecuvântarea lui Dumnezeu în Vechiul Testament era primordial pământească și materială, binecuvântarea creștină tipică este de natură spirituală și cerească. Aici avem o excepție. Dumnezeu face o făgăduință femeilor tinere pentru pământul acesta.
- Fapt este în al doilea rând, că evident Pavel prezintă un oarecare contrast cu cele spuse mai înainte. Aceasta devine clar prin folosirea cuvântului „totuși”. Pavel nu vrea să descurajeze, ci să încurajeze. De aceea noi trebuie neapărat să interpretăm versetul în contextul lui și nu putem să-l privim izolat.
- Fapt este în al treilea rând, că nașterea de copii nu este „mijlocul” (calea) pentru mântuire, ci circumstanța însoțitoare în care mântuirea devine vizibilă. Sunt traduceri care vorbesc de mântuirea „prin nașterea de copii”. Dar aici este vorba, că femeile temătoare de Dumnezeu vor fi mântuite „în momentul când nasc copii”. Este o mântuire „prin”. Un gând paralel găsim în 1 Corinteni 3,15. Acolo este vorba de faptul că unii vor fi mântuiți „ca prin foc”. Focul nu este acolo mijlocul propriu-zis de mântuire, ci împrejurarea care face vizibilă mântuirea și prin care ei trecând sunt mântuiți (salvați).
- Fapt este în al patrulea rând, că aici este vorba foarte sigur de o mântuire temporală și pământească. Nașterea naturală nu are nimic a face cu mântuirea veșnică. Ce să spună atunci femeile care nu sunt căsătorite sau cele care nu au copii? Ce să spună bărbații, care nicidecum nu pot primi copii? Cuvântul „a mântui” poate însemna și „a păstra” sau „a vindeca” sau „a păstra sigur și nevătămat”. În mai multe locuri din Noul Testament înseamnă salvare temporală și pământească în diferite situații. Desigur el este folosit pentru mântuirea veșnică, dar nu numai pentru aceasta (compară de exemplu Marcu 5,34; Faptele Apostolilor 27,44).

- Fapt este în al cincilea rând, că referirea la nașterea de copii (și la necazurile legate de aceasta) se referă fără îndoială la Geneza 3,16. Acolo citim: „Femeii i-a zis: ,Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii””. Aceasta era o parte a pedepsei pe care Dumnezeu a dat-o femeii. Chiar dacă medicina astăzi a adus femeilor o mare ușurare la naștere, nașterea unui copil este încă mai mult sau mai puțin un proces dureros.

Înseamnă deci afirmația acestui verset că femeile temătoare de Dumnezeu sunt eliberate de acest blestem? Experiența arată că nu este așa. Indiferent dacă o femeie este credincioasă sau nu, dacă ea trăiește sau nu în temere de Dumnezeu, în multe cazuri aceasta nu are nici o influență asupra faptului că nașterea unui copil este mai mult sau mai puțin dureroasă. Chiar și femei temătoare de Dumnezeu au murit la nașterea unui copil. Ceea ce este însă foarte adevărat, este că o femeie credincioasă se poate baza pe ajutorul lui Dumnezeu la nașterea unui copil. Aceasta îi va ajuta cu siguranță. Nașterea unui copil poate fi ocazia deosebită pentru îndurarea și ajutorul lui Dumnezeu. Rămâne însă întrebarea, dacă acesta este înțelesul deplin al acestui verset – așa cum presupun unii comentatori prețuiți.

Dacă privim această afirmație în lumina versetului anterior, ar putea veni gândul, că femeia nu are o funcție esențială în Casa lui Dumnezeu. Ea nu trebuie să se roage public. Ea nu trebuie să dea învățătură. Ea nu trebuie să conducă, ci să se comporte în tăcere. Este o femeie din cauza aceasta mai puțin valoroasă? Cu certitudine nu. Probabil de aceea Pavel vrea să arate ce valoare mare și ce misiune mare au femeile în Casa lui Dumnezeu. Una din marile misiuni ale femeii creștine constă în aceea, că ea naște copii și îi educă spre onoarea lui Dumnezeu. Ne gândim la exemple ca Ana, mama lui Samuel, la mamele împăraților temători de Dumnezeu din Vechiul Testament sau la Eunice, mama lui Timotei. În felul acesta o femeie poate avea o foarte mare influență asupra vieții în poporul lui Dumnezeu. Expresia „mântuită” pare atunci să arate, că Dumnezeu în felul acesta poate îndepărta o parte a blestemului, pe care El l-a rostit în Geneza 3,16. Durerile nașterii rămân, dar gândul că un copil născut va trăi cândva spre onoarea și bucuria Domnului, înseamnă pentru femeie „mântuire”.

O premisă importantă

Pavel numește apoi o premisă importantă, care trebuie îndeplinită, pentru ca această făgăduință a lui Dumnezeu să poată fi primită efectiv. El spune: „dacă stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.” Aici se pune o altă întrebare, la care nu se poate da un răspuns definitiv. La cine se referă această afirmație? Că nu sunt copii, care s-au născut, ar trebui să fie clar. Sunt însă numai femeile creștine sau sunt soțul și soția? Gramatical și din context ambele sunt posibile. Pentru ambele păreri sunt argumente. Deoarece tot paragraful vorbește despre femei, este posibil ca Pavel să aibă în vedere această grupă de persoane. Pe de altă parte se observă că la începutul versetului el vorbește despre femeie la *singular* și la sfârșit folosește *pluralul*. Acesta ar putea să fie un indiciu, că totuși ar putea fi vorba de soț și soție. Împotriva s-ar putea totuși replica, că tot paragraful nu vorbește despre soț și soție, ci despre bărbat și femeie la modul general. În aplicarea cu privire la noi cu siguranță sunt valabile ambele variante. Dumnezeu dorește să vadă la noi rămânerea în aceste patru lucruri.

„A rămâne” înseamnă „a locui”. Noi ar trebui să ne mișcăm într-o atmosferă unde se găsește credință, dragoste, sfințenie și smerenie.

- *Credința* aici nu este nici credința salvatoare și nici nu este credința ca bun (avere, proprietate). Ea este aici încrederea zilnică în Dumnezeu nostru, încrederea că noi ne putem baza în totul pe ceea ce Dumnezeu spune.
- *Dragostea* este revărsarea dragostei divine, care a fost turnată în inimile noastre. Este dragostea, care este pentru alții și se dedică altora.
- *Sfințenia* este „sfințirea” sau „devenirea sfânt”. Și aici este vorba de viața noastră practică. 1 Tesaloniceni 4,3 spune categoric, că sfințenia (sfințirea) noastră este voia lui Dumnezeu pentru viața noastră.
- *Smerenia* am găsit-o deja în versetul 9. Ea este capacitatea de judecare sănătoasă de a nu face nimic care depășește granițele bunei cuviințe și ale simțului rușinii.

Domnul ne va ajuta să lăsăm să se vadă în viața noastră aceste trăsături de caracter minunate – spre onoarea Sa ca „Domn al Casei Sale” și ca mărturie în lumea aceasta, că Dumnezeu este un „Dumnezeu Mântuitor”, care vrea să salveze pe toți oamenii.